

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

HODINOVÁ VĚŽ

FRAGMENT

Časodějové

Hodinová věž

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba

Časodějové – e-kniha

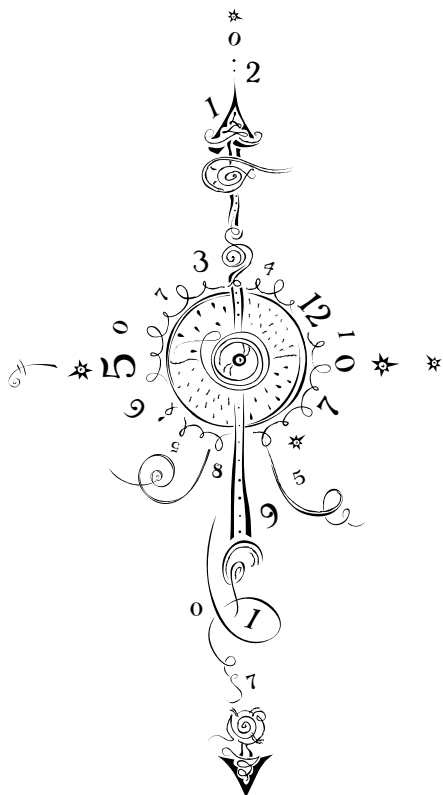
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

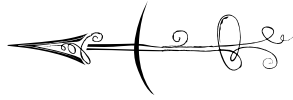

ALBATROS MEDIA a.s.

ČASODĚJOVÉ

HODINOVÁ VĚŽ

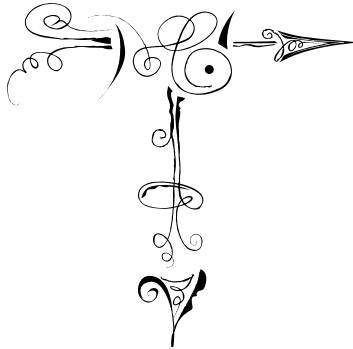

ČASODĚJOVÉ

HODINOVÁ VĚŽ

NATALJA ŠČERBA

F FRAGMENT

Natalja Ščerba
Časodějové – Hodinová věž

Poprvé vydalo v roce 2012 nakladatelství Rosman, Moskva.
Copyright © Ščerba Natalja, 2017
Cover © Rosman, 2015
All rights reserved.
ISBN 978-5-353-05784-0

Z ruského originálu *Časoději – Časovaja bašnja* přeložila Martina Pálušová.
Jazyková úprava Helena Škodová
Jazyková korektura Josef Šebek
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství FRAGMENT v Praze roku 2017
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 31 069
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment, 2017

České vydání © Albatros Media a. s., 2017
Translation © Martina Pálušová, 2017

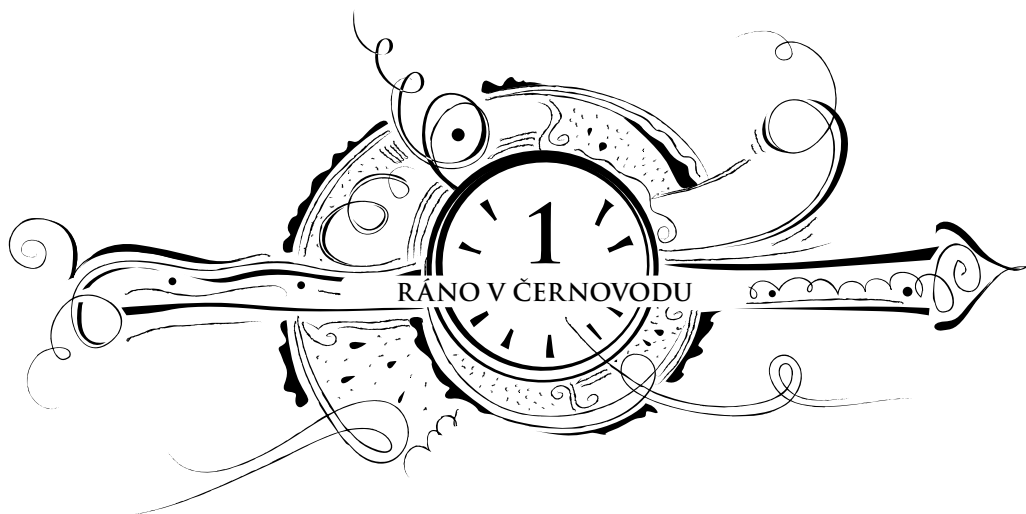
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-3298-6 (1. vydání, 2017)
ISBN e-knihy 978-80-253-3398-3 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA a.s.

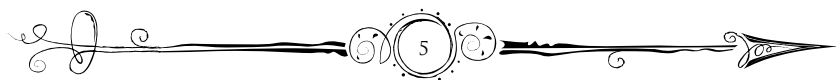

Silný poryv mořského větru s rámusem rozrazil těžké vitrážové okno dokořán. Hluk Vasilisu probudil a dívka se prudce posadila na posteli.

V obdélníkovém okenním průhledu se mračilo ospalé nebe, jenom na horizontu, kde se za hustými mraky prodíraly sluneční paprsky vycházejícího slunce, se rozléval pruh jasně rudého světla.

Je načase vstávat. Hodiny nad zrcadlem, v podobě žlutého měsíce v úplňku, ukazovaly za pět minut šest. Brzy se změní na talíř se lžičkami a vidličkami – určí tak dobu, kdy se podává snídaně. Poté se hodiny promění na oranžové slunce, které znamená volný čas, a přesně ve dvě hodiny se z nich stane podnos se dvěma uchy symbolizující rodinný oběd. Až se podnos změní na čajovou konvici, nastane čas, kdy se servíruje odpolední čaj, což je tradice, která se v zámku přísně dodržuje. Na nízkém oválném stolku se objeví šálek horkého čaje a nezmizí, dokud jej Vasilisa všechen nevypije.

Když se z hodin stane kolo, znamená to, že se blíží cestování; a přesně v deset večer, kdy je čas jít spát, se na zdi opět objeví měsíc. Vasilisa měla ty časodějné hodiny strašně ráda, protože navíc předávaly zvláštní znamení. Třeba když na zámek přijel nějaký člen rodiny, třikrát zvučně odbily a ciferník se proměnil v erb

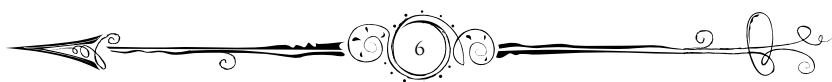
rodiny Ohnivých – zlomenou zlatou střelou na černém pozadí. Když na zámek přijížděli urození hosté, hodiny ukazovaly jejich rodinný erb nebo nějaké poznávací znamení. Chůva, paní Viola, korpulentní dobrosrdečná žena středního věku, Vasilise vyprávěla, že když se v jejich domě dělo něco nepříjemného, hodiny se předcházely, a když rodině hrozilo nějaké nebezpečí, naopak se zpožďovaly, ciferník ztrácel lesk, a dokonce jej pokrýval šedavý prach.

Ale nejzajímavější byly hlavní hodiny na nejvyšší zámecké věži, která se nazývala Hodinová. Při první prohlídce Černovodu otec Vasilise vyprávěl, že takové hodiny jsou srdcem každého časodělného zámku, protože střeží jeho čas. Nejvíce se o ně dbá, protože se podle nich seřizují všechny hodinové mechanismy v domě. Hlavní hodiny se zastaví pouze při naprosté zkáze zámku. Za války se při obležení v pevnosti bojovalo jen do té doby, dokud šly hlavní hodiny. Jakmile se zastavily, obyvatelé zámku se vzdali, neboť spolu s časem mizela i poslední naděje na záchranu jejich domu.

Vasilisa rázně zatřepala hlavou, aby rozehnala ospalost, vyskočila z postele a začala se protahovat. Na zámku se vstávalo brzy, ale do snídaně zbývaly ještě dvě hodiny, a tak se chystala zalétat si nad mořem. Černovod byl vysoký zámek, nad nímž se tyčilo osm stejných věží s úzkými kuželovitými střechami. Věže se jmenovaly podle světových stran: Severní, Severovýchodní, Východní, Jihovýchodní a tak dále. Obklopovaly Hodinovou věž kolem dokola a do každé z nich vedl samostatný vchod.

Vasilisin Zelený pokoj se nacházel ve vrchním patře Východní věže. Když otevřela okenice dokořán, mohla pozorovat lodě, které vyplouvaly na nekonečné moře. Napravo na jihovýchod se táhl úzký pás ostrovů, zahalených v husté mlze. Vasilisa si usmyslela, že se na ně někdy musí vypravit.

Od prvního dne na Černovodu si Vasilisa zvykla létat každé ráno kolem zámku. Ze začátku se bála, že jí to někdo zakáže, ale dosud k tomu nikdy nedošlo. Možná že do určité vzdálenosti bylo

létání povoleno a nemusela se ničeho obávat, a možná že Severin starší přikázal, aby dceři v tréninku létání nikdo nebránil.

Jediné, co se Vasilise nelíbilo, bylo těsné sousedství se Severem. Jeho pokoj se nacházel hned vedle, v Jihovýchodní věži. Jednou, když seděla na okenním parapetu zabraná do pozorování západu slunce, nevšimla si, že Sever tiše otevřel okno svého pokoje a hodil po ní velký vlašský ořech. Trefil ji přímo do čela. Celý den ji potom bolela hlava! Od té doby si dávala větší pozor. Dokonce i brzy ráno, než vylétala na pravidelný okruh, si pozorně prohlédla okna věže napravo. V Severovýchodní věži našťestí nikdo nebydlel a Dejlin pokoj byl daleko, až v Jižní věži. V Severní bydlel Severin starší a dětem zakázal vstup byť i jen na schodiště vedoucí do věže. Západní věži se říkalo Opuštěná a skutečně zela prázdnotou.

Vasilisa si moc dobře pamatovala Eleniny hrozby, že do ní nejmladší Ohnivou zavřou, proto bez ohledu na strach bojovala s nutkáním dovnitř jenom tak ze zvědavosti alespoň nahlédnout. V jejích představách byla Opuštěná věž tmavá a studená, na zdech visely hrůzostrašné mučící nástroje jako provazy, háky a řetězy a u stropu se pohupovala šedá vlákna prastaré pavučiny. Vasilisa by se vsadila, že k dokreslení atmosféry dokonalé hrůzy na zdi visí portrét samotné Eleny Mortinové.

Avšak otec při první prohlídce zámku z nějakého důvodu právě tuhle věž vynechal, navíc vchod na schodiště byl uzavřen časodějným mechanismem.

Čas nenápadně ubíhal. Vasilisa mizela na celé hodiny v rodné knihovně, kde se snažila dozvědět se o časodějnictví co nejvíce. Obvykle tam chodila nultým zrcadlem ze svého pokoje, protože na chodbě neustále hrozilo nebezpečí, že narazí na Severa nebo na Dejlů.

Vasilisa byla ráda, že sourozence potkávala pouze u snídaně nebo u oběda, a vždy v přítomnosti někoho ze služebných.

Obvykle všichni jedli mlčky a jen občas si vyměnili chladný nenávislný pohled. Večeřet mohl každý ve svém pokoji, čehož Vasilisa samozřejmě vždycky využívala.

Předposlední srpnový den šla Vasilisa jako obvykle do jídelny na snídani. Bez ohledu na cokoliv měla ten pokoj ráda. Uprostřed stál oválný stůl se sněhobílým ubrusem, podél stěn se táhla řada nízkých dřevěných příborníků zaplněných stříbrným nádobím. Z nevysokého stropu visely nad stolem ozdobné bronzové lustry, zavěšené na dlouhých šňůrách. Na stěnách s matnými pruhovanými tapetami se vyjímalý starodávné obrazy v těžkých rámech – krajinomalby s mořem a loděmi, podobizny okřídlených lidí – a na protější zdi v krbu za ozdobnou mříží stále praskal veselý plamen ohně.

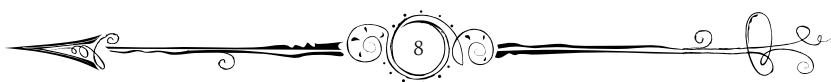
Když se Vasilisa nudila, vždycky si celý interiér pozorně prohlížela, neunikla jí ani ta nejnepatrnější věc. Její pozornost obzvlášť upoutávaly nádherné starodávné přesýpací hodiny na krbu v podobě skály obklopené vílami s pestrobarevnými křídly. Jindy zase nepřítomně hleděla do ohně, jen aby se nemusela bavit se Severem a Dejlou.

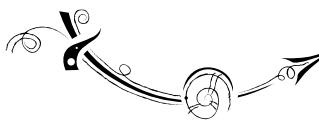
Dnes ráno však obvyklé rozespalé ticho bylo totam. Vasilisa ihned pochopila příčinu rozruchu. V čele oválného stolu seděl otec. Vypadal klidně a trochu unaveně. Nejspíše si právě sundal cestovní plášť. Přestože se Severin starší nakrátko objevil v domě již několikrát (vždycky jí to hlásily hodiny v Zeleném pokoji), Vasilisa se s otcem viděla pouze v den svého příjezdu na Černovod, když ji prováděl zámekem.

„Bud' zdráva, Vasiliso,“ pronesl s obvyklou lhostejností otec. „Jdeš pozdě.“

Vasilisa mu chtěla odpovědět, ale vtom ztuhla. Spatřila, že po pravé ruce Severina staršího sedí Ona.

„Ahoj, zlatíčko,“ řekla kysele Elena Mortinová a upřela na dívku své jasné bleděmodré oči. „To jsme se na tebe načekali,

drahoušku.“ Nicméně navzdory laskavým slovům zněl její hlas jedovatě.

„Vždycky chodí pozdě,“ ozval se okamžitě Sever a Dejla na potvrzení přikývla.

„Máš červené oči,“ všiml si otec, když si Vasilisu pozorně prohlédl. „Nejspíš od větru... Létáš často?“

„Každé ráno se prohání nad mořem, i když je to zakázané!“ žalovala Dejla. V jejím hlase se ozývala závist, vždyť ona jediná ze všech Ohnivých neměla křídla!

„Mně to nikdo nezakázal,“ zavrčela Vasilisa. „Chci prostě jen trénovat.“

„To je neslýchaná drzost,“ ušklíbala se Elena a nervózně potukávala prsty po svém časodějném náramku. „Severine, musíš ji dát do nějaké internátní školy, kde vládne přísná disciplína a za každý kázeňský přestupek ji zmrskají rákoskou. Byla vychována daleko od civilizace, nemá v sobě dost grácie. V mojí škole se jí budou vysmívat.“

Vasilisa se na paní Mortinovou ani nepodívala. Už dávno se rozhodla, že bude otcovu přítelkyni ignorovat. Avšak nečekala, že se s ní setká tak brzy, a dokonce s ní bude muset snídat u jednoho stolu. Snažila se zklidnit rozechvělé ruce i nohy, které se jí třáslы spíš nevraživostí než strachy. Posadila se na své místo naproti krbu a zahleděla se na přesýpací hodiny obklopené vílami.

Zavládlo tíživé ticho.

„K létání nad mořem je třeba mít ochranné brýle,“ pronesl nečekaně Severin starší a upřeně se na dceru zahleděl. „Obzvláště, když se chceš naučit létat rychle... Severe, ty jich máš přece několik. Daruj jedny sestře.“

Bratr zrudl a pomalu přikývl, jako by mu někdo silou zatlačil na zátylek.

„Nezapomeň na to, udělej to ještě dnes,“ dodal přísně otec. Chlapec pochopil, že je to rozkaz, a ještě více poklesl na duchu.

„Severine, neměl bys děti podporovat v jejich rozmarech,“ zapěla sladkým hláskem Elena. „Potřebují disciplínu. Když jí teď létání povolíš jen tak, pocítí svobodu a brzy ti bude ve všem odmlouvat, ještě si na moje slova vzpomeneš. A navíc, dovolit své... nejmladší,“ vrhla pronikavý pohled na Vasilisu, „létat si, kam se jí zamane, bez dozoru... Co když se zabije?“ Poslední větu vyslovila Elena dvojsmyslně, se skrytou nadějí.

„Myslím, že jsou mnohem spolehlivější způsoby, jak se zabít, nemám pravdu?“ neudržela se Vasilisa. „Třeba dostat se do časové smyčky s nějakou šílenou ženskou.“

Tvář paní Mortinové se zkrivila. Hodinářka potřebovala několik vteřin, aby se ovládla, ale záhy byl její výraz opět klidný. Do konce se shovívavě usmála: co si to ty děti jenom nevymyslí...

„Zajímalo by mě,“ pokračovala nekompromisně Vasilisa, „jestli se efer ohnivého kříže nějak trestá. Určitě ano, je to přece zločin!“

To už Elena nevydržela.

„Ty fejro jedna!“ sykla hodinářka a nadzvedla se, ale v tu ránu ji někdo přerušil: Severin starší zvučně zacinkal čajovou lžičkou o nožku svého stříbrného poháru.

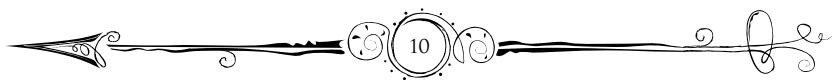
„Vasiliso, budeš potrestána za nezdvořilost,“ řekl, jako by se nic nestalo. „A nyní bychom se, s vaším dovolením, mohli začít věnovat snídani.“

Na stole se objevila velká stříbrná mísa palačinek s nejrůznějšími náplněmi a hned vedle poháry se smetanou, marmeládou a množstvím sladkých omáček.

Po dnešním dlouhém letu Vasilise pořádně vyhládlo. Proto se bez ohledu na hněv, vyvolaný vyhlídkou na ne zrovna spravedlivý trest, vrhla hned na tři palačinky najednou, za což si vysloužila Elenin nevraživý pohled.

„Nemá žádné vychování,“ opakovala chladně paní Mortinová.

Dveře do jídelny se najednou rozletěly a vpustily dalšího hosta. Mark byl dnes vyparáděný ve slušivém, ale pro časoděje běž-

ném oblečení. Dlouhá košilová tunika se stojáčkem a širokými manžetami mu splývala přes kalhoty.

„Omlouvám se za zpoždění,“ pronesl a poklonil se pánovi domu. „Zdržela mě jedna neodkladná záležitost, která vyžadovala moji osobní účast.“

Po tak vzletné omluvě přistoupil k Eleně a galantně jí políbil ruku. Vasilisa si odkašlala, aby zamaskovala smích, který nemohla zadržet. Oddanost Zlatého klíčníka mocné časodějnici se nedala přehlédnout.

Severin starší se koutkem úst pousmál, očividně mu to také přišlo zábavné.

„Teprve jsme začali, můj milý.“ Paní Mortinová obdarovala chlapce svým nejlaskavějším úsměvem.

„Posaď se na volné místo, Marku,“ kývl na něj ledabytle Severin starší.

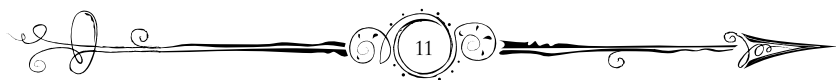
Mark se pozdravil se Severem, uctivě se poklonil Dejle, za což si vysloužil lehký ruměnc na jejích tvářích, a usedl na židli vedle Vasilisy.

„Nazdar zrzko,“ pozdravil ji potichu a dodal sotva slyšitelně: „Vypadáš nějak moc vesele na člověka, kvůli kterému zemřeli dva jeho přátelé.“

„Diana jenom usnula,“ procedila Vasilisa. „A Feš je v pořádku...“

Mark neodpověděl, ale z jeho zlomyslného úsměvu Vasilisa pochopila, že Feš Dragocij nejspíš vůbec není v pořádku, a úzkostí se jí rozbušilo srdce.

U stolu se zatím probíral nadcházející svátek: zítra večer, v poslední letní den, se na Černovod sjedou hodináři z celé Eflary. Hosté budou oslavovat všechny klíčníky a záchranu světa. Severin starší se navíc chystal svolat poradu, na které se mělo za zavřenými dveřmi jednat o „vyhrocené politické situaci“. Víc se o tom otec nezmínil, i když Vasilisu by strašně zajímalo, co tím myslí.

Elena oznámila, že si organizaci celé slavnosti vezme na starost: přivítání významných hostů, výzdobu všech sálů a samozřejmě slavnostní menu. Vasilisa to poslouchala na půl ucha a přemýšlela, jak by se z té hloupé slavnosti vykroutila, tím spíš, že jí bude vévodit nesnesitelná paní Mortinová. Co kdyby předstírala, že je nemocná? Nebo se poprala se Severem tak, že ji za to potrestají? Tahle myšlenka se jí obzvlášť zamlouvala.

„Všichni klíčníci se musí zúčastnit,“ pronesla důrazně Elena a vrhla upřený pohled na Vasilisu, jako by uhodla, na co myslí. „Samozřejmě kromě naší chudinky, začasované Fréziové. Víly se málem zhroutily...“ Hodinářka se zákeřně zasmála.

„Víš se už, kdo Dianu napadl?“ zeptala se nahlas Vasilisa a s nadějí pohlédla na otce. Rozrušením se nadzvedla. Mark se Severem vmžiku našpicovali uši a Dejla zaujatě přimhouřila oči.

„Víš,“ odpověděl Severin starší do naprostého ticha. „Skupina speciálně vyškolených hodinářů šla do minulosti té výjimečné události, aby zjistila a zaznamenala, co se přihodilo. V takových věcech je třeba postupovat velmi opatrně, aby se nenarušil chod dějin. Zjistili jsme všechno, co jsme chtěli vědět.“

„A kdo to tedy byl?“ naléhala dál Vasilisa.

Výraz Severina staršího zpřísněl.

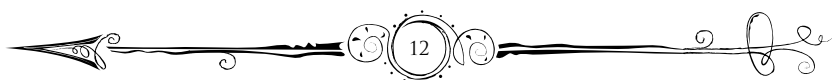
„To je tajná informace. A není určená upovídáné puberťačce.“

„Jsem si jistá, že to byla Rezniková!“ rozčílila se okamžitě Vasilisa. „A vy ji... kryjete! Anebo to byl on!“ Dívka ukázala prstem na Marka. „Klidně mohl na Dianu zaútočit!“

„Nebo třeba ty?“ zašklebil se Mark a zatvářil se překvapeně. „Možná že to právě tebe... ehm... kryjí?“

„To ty ses ke mně prodral jako první a sebral mi Šarlatový kvítek!“

„Přestaňte se hádat!“ okřikl je příkře Severin starší. „Zakazuji vám o tom mluvit. Už tak jste toho slyšeli až dost... Bude lepší, když se vrátíme k plánování slavnosti.“

„Nebylo by špatné podívat se na seznam hostů,“ zareagovala okamžitě Elena. „Přiletí několik lidí z Radosvěta. Astarisus se ovšem nezučastní, opět se uzavřel ve své Hvězdné věži. Říká se, že náš veliký časoděj znovu bloumá v budoucnosti...“ Na znamení nesouhlasu povytáhla jedno obočí. „Je s podivem, že nikdy nevynechá hodinu se svými studenty.“

„Možná se jeho čas už nachýlil.“ Severinovi staršímu se tajemně zablýsklo v očích. „Ale to teď nechme stranou.“

Vasilisa si všimla, že při těch slovech Eleně po tváři přeběhl neobvyklý záchvěv vzrušení, který se jí však vmžiku podařilo skrýt.

„A co náš druhý veliký časoděj?“

„Astragor příslibil, že vyšle několik Dragocijů,“ pokračoval Vasilisin otec. „Vzhledem k tomu, že Diana Fréziová usnula... řikejme tomu tak... Železný klíč převezme někdo z Časokruhu. Bude to Zachara Dragocijová. Pokud vím, je to velmi šikovná dívka, nejednou cestovala v čase.“

Vasilisa se zaradovala. Mark hvízdal, očividně nemá Dragocije rád, a to bez výjimky.

„Kdy přijedou?“ zeptala se rychle Elena Mortinová.

„Dorazí dnes večer kolem sedmé. Nejspíš přejdou po časovém mostě, jako vždy.“

„Takový nepříjemný přechod...“

Vasilisa se tichounce uchechtla, ale všichni si toho kupodivu všimli.

Elena semkla rty.

„Severine... Nepremýšlel jsi o tom, že by tvá dcera měla vstoupit do Řádu výjimečných a zavázat se slibem mlčenlivosti? Je až moc upovídáná.“

Vasilisa chtěla říct, že nikam vstupovat nebude a že vůbec není upovídáná, ale raději si to rozmyslela, aby opravdu nevypadala, že mluví až moc.

„Dokud jste všichni tu, chci vám ještě něco oznámit.“ Severin starší přešel po všech očima. „Bohužel budu muset brzy odcestovat. Možná na delší dobu.“

„Kam?!“ vyhrkla Vasilisa.

U ucha se jí ozval Markův sotva slyšitelný šepot:

„Nastanou těžké časy, nemám pravdu, Ohnivá!“

Vasilisa ho nenápadně žďuchla kolenem, za což si vysloužila Markův tichý výsměch.

„V době mé nepřítomnosti vás bude mít na starosti paní Morťinová,“ pokračoval Severin starší a ignoroval výkřik své dcery. „Laskavě souhlasila, že si vezme na starost váš oficiální nástup do Světločasů a Temnočasů. A bude na vás dohlížet...“

„A také vás budu připravovat na cestu do časové propasti,“ dodala mírně Elena. „Už jsem mluvila s Astariusem o tom, aby na svých hodinách věnoval více pozornosti časovým přechodům.“

„Ano, přesně tak,“ přitakal Severin starší. „Všichni chceme najít Eflariusův zámek co nejdříve. A já se snad stihnu vrátit do slavnosti Listopadu.“

Elena přikývla a ladně pozvedla ruku, aby všechny umlčela.

„V básni o Klíčích je řečeno, že cestu k Rozeklanému zámku najde Křišťálový klíč,“ zašvitořila. „Budeme doufat, že Maryška nezklame naše naděje a nám se podaří do legendárního časodějného zámku vrátit čas... Snad dokážeme Eflariusův zámek obnovit a přivést jej znovu k životu.“

„Doufám, že ano...“

Vasilisa neposlouchala. Rozčilením jí hořely tváře a byla rudá až ke kořínkům vlasů.

Otec jí slíbil, že ji ochrání! A přitom odjíždí neznámo kam a kdoví na jak dlouho... A navíc ji nechává napospas jejímu nejhoršímu nepříteli – Eleně!

„Takže my doopravdy budeme cestovat do časové propasti?“

zeptal se Sever. Po tváři mu přelétl bojácný výraz. „Není to příliš nebezpečné?“

„Teď, když našim planetám nic nehrozí, není se čeho obávat,“ ujistil ho otec. „Navíc, jak jsem už říkal, nenecháme vás bez dozoru.“

„Samozřejmě že nenecháme.“

Elenina tvář ustrnula ve zvláštním zamýšleném výrazu. Nedívala se na Vasilisu, ale dívka měla dojem, že veliká hodinářka teď přemýšlí jenom o ní.

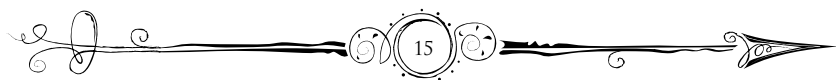
„Ano, Severine, ptal ses, jak daleko jsme s přípravami ve škole... Pokoje pro tvé dcery už jsou přichystané. Dejla bude mít samostatný barokní pokoj s šarlatovými látkami, zlatou štukaturou, zrcadly a gobelíny na zdech. Však víš, je to můj oblíbený styl. Epocha raného časodějnictví, doba mušketýrů, paruk, krajkových šatů... Počátek mechanizace, éra skvělých vědců a odvážných cestovatelů.“ Elena se usmála a zasnila se. „Ráda tu dobu navštěvuji... Tehdy bylo vytvořeno tolik báječných věcí.“

„Já mám radši viktoriánské období,“ odpověděl Severin starší. „Dobu bláznivých vynálezů a velkolepého cestování... dobu obrovských mechanismů, století svobodomyslnosti, bourání starých zdí a vzniku nových ideálů. Tehdy žil můj děd, však víš, o kom mluvím, a čas se mu vděkem oplatil, všichni si ho dodnes pamatují.“

Vasilisu překvapilo, jak se otcova tvář změnila. Jeho obvykle studené a lhostejné oči teď zářily vzrušením.

„Ach ano, tvůj dědeček byl skutečný velikán,“ Elena uctivě sklonila hlavu. „Obdařil časodějny svět mnoha cennými vynálezy.“

„Ty o svém skvělém pradědovi určitě nic nevíš,“ pošeptal na jednu Vasilise Mark. „Byl to skutečně veliký hodinář. Nejednal sice vždycky podle zákona a často používal zakázané časodějnictví... ale celé společenství hodinářů dodnes oslavuje jeho činy. A ty o tom vůbec nic nevíš. Proto nejsi skutečná Ohnivá.“

Vasilisa neodpověděla, ale tak silně zapíchla vidličku do své palačinky s višňovou marmeládou, až se celá náplň rozprskla.

„A ještě k tomu jsi nešikovná.“ Mark opovržlivě setřásl několik kapek, které mu ulpěly na rukávu.

„A pro Vasilisu už je pokoj také připraven?“ V otcově hlase zněl zdvořilý zájem.

„Jistě,“ odpověděla roztržitě Elena. „Pokoj tvé druhé dcery nebude o nic horší... Snad jen v trochu klidnějších tónech. Sám vidíš, že je tvoje nejmladší už tak dost nervní.“

Vasilisa si živě představila, jaké obydlí pro ni Elena připravila. Kdovíproč si znovu vzpomněla na Opuštěnou věž.

Dívka se prudce postavila a prohlásila:

„Nechci bydlet v Rubínové špici.“

U stolu zavládlo ticho.

„A kde chceš v tom případě nocovat?“ zeptala se jí chladně Elena. „Snad ne v Lazoru, mezi prostými řemeslníky?!“

„A to by šlo?“ zaradovala se hned dívka. „Pokud je to tak, pak bych...“

Pohlédla na otcův zamračený obličej a zmlkla.

„Veliký Čase, ty chceš bydlet s řemeslníky?“ Elenu Mortinovou to natolik ohromilo, že úplně přišla o svou povýšenost. „V pokojích, kde bydlí více lidí najednou? Ve špíně, bídě a věčně neutichajícím hluku?“

„Ano, to zní skvěle,“ souhlasila Vasilisa a říkala si, že v klidných tónech by jí bylo mnohem hůř.

„Moc si přeji bydlet v Lazoru,“ pronesla pevně a hleděla otci přímo do očí.

„Chceš bydlet v domě mého nepřítele?“ informoval se stroze Severin starší. „V domě hodinářského mistra Lazareva?“

„Ano,“ odpověděla vyzývavě Vasilisa. „Je to tvůj nepřítel, ne můj.“

Sever a Dejla se současně ušklíbli, jako by snědli každý půlku citronu.

„Nuže dobrá,“ souhlasil znenadání Severin starší. „Ať je tedy po tvém.“

Elena si hlasitě a nervózně vzdychla, očividně neschvalovala přílišnou shovívavost pána domu.

„Dostaneme tě i tam, Ohnivá,“ pošeptal jí tiše dotěrný Mark, když se Vasilisa znovu posadila. Podle všeho si rodinnou výměnu názorů náramně užíval.

„Dej mi pokoj,“ odsekla Vasilisa.

Místo odpovědi jí Mark šlápl na nohu. Ukázalo se, že podpatek jeho boty byl pořádně ostrý.

„Podala bys mi palačinku?“ požádal ji s tím nejfalešnějším úsměvem.

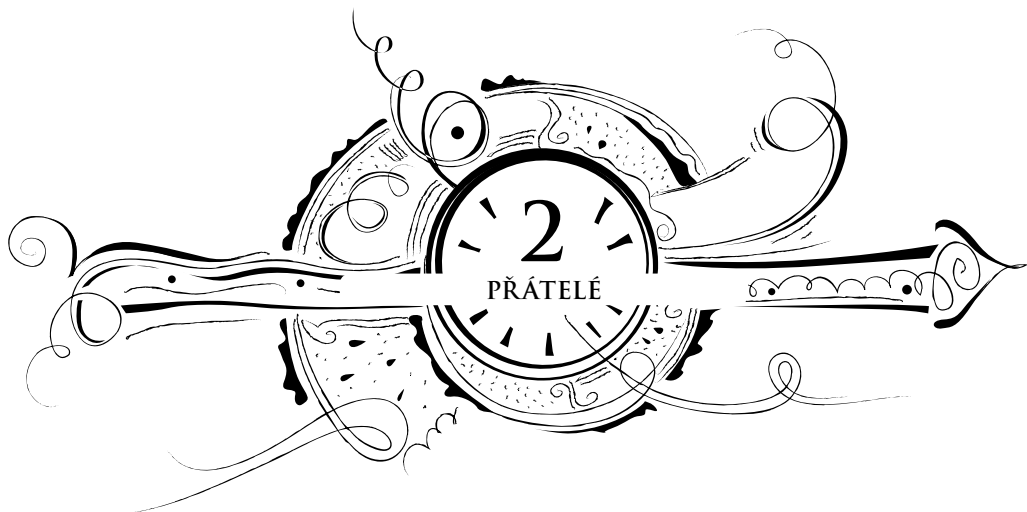
Vasilisa mlčky vzala palačinku z talíře, pořádně ji namočila do šlehačky a obratně ji Markovi připlácla na dokonale vyžehlenou košili.

Dejla vzdychla a zakryla si ústa rukou. Sever leknutím povstal, otec užasle povytáhl obočí a Eleně vyklouzla vidlička z ruky a zvučně dopadla na podlahu.

U stolu zavládlo tísnivé ticho. Markův obličej každou vteřinu měnil barvy: vmžiku zbledl, hned zase zrudl a po chvíli byl opět bílý jako stěna. Pohled měl upřený do jednoho bodu a rty se mu hněvem nepatrně chvěly. Bylo zřejmé, že jen přítomnost dospělých mu brání v tom, aby Vasilisu na místě nezabil.

„Chováš se hrozně,“ pronesl chladně Severin starší. „Buď tak laskavá a jdi do svého pokoje, Vasiliso.“

Vasilisa se vrátila do Zeleného pokoje a nejdřív ze všeho vyndala krabici se školní uniformou, kterou dostala od otce k narozeninám. Všechny věci z ní začala vyrovnávat na postel. Byla totálně vytočená, že musela snídat v tak nezáviděné společnosti. A taky se zlobila na Marka, který ji nakonec dohnal k tomu, že se neovládla. Otec odjíždí nadlouho... A Vasilisu čeká trest! Když si na to vzpomněla, zaúpěla: Copak je možné, aby se tolik nepříjemností stalo během jednoho jediného rána?

Školní uniforma se skládala ze tří souprav: běžného oděvu na vyučování, což byla bílá košile, černá šatová sukně a široká tmavomodrá kravata; bílé kombinézy z pevné látky s množstvím kapes a kapsiček; a černého vlněného pláště se sponou v podobě černo-bílého znaku školy. Vasilisa už věděla, že její budoucí časodějnická škola má svůj heraldický znak. V osmicípé větrné růžici byl malý kruh rozdělený na dvě poloviny, které symbolizovaly Světločasy a Temnočasy. Uprostřed kruhy byly dvě hodinové ručičky – bílá ukazovala na černou polovinu kruhu a černá na bílou.

Tento znak v podobě nášivky se vyjímal také na levém rukávu košile.

Vasilisa se do školy strašně těšila, a to i přesto, že ředitelkou

Světločasů byla Elena Mortinová. Chtěla co nejdříve dohnat přátele v umění ovládat časodějnickou střelu. Nebude to sice jednoduché, ale ona pro to udělá, co bude moct... Také doufala, že otec nezapomene na svůj slib a dovolí jí bydlet během školního roku v Lazoru. Akorát nevěděla, jak na tu zprávu bude reagovat Nikův otec Konstantin Lazarev. Co když u sebe dceru svého úhlavního nepřítele nebude chtít ubytovat?

Vasilisa se rozhodla, že se musí proletět nad mořem, aby se uklidnila a srovnala si myšlenky, ale vtom na oválné dveře jejího pokoje někdo zaklepal.

„Dále!“

„Nazdárek!“

Na prahu se objevila Zachara. Vasilisa radostí vykřikla a vrhla se jí kolem krku. Měla z Fešovy sestřenice takovou radost, že ji dlouho nechtěla pustit z pevného objetí.

„Vidím, že se ti opravdu stýskalo,“ pronesla žertovně Zachara a vyvlékla se z jejího sevření. Očividně byla Vasilisiným přivítáním dojatá, ale nechtěla to na sobě dát znát.

„Kdy jsi přijela? Zůstaneš tu dlouho? Budeš chodit do Světločasů?“ Vasilisa v momentě zahrnula svou návštěvnici spoustou otázek.

Mimoděk se podívala na hodiny, ale ty byly stále v podobě slunce.

„Ještě nevím,“ odpověděla Zachara. „Přijela jsem dřív než ostatní, abych připravila pokoje... Všichni dorazí později.“

Dívka přistoupila k oknu s vitrážemi a otevřela jej dokořán, vyskočila na parapet a neohroženě spustila nohy do propasti.

„Ty máš odsud ale krásný výhled!“ Zachara uznale mlaskla jazykem. „Váš zámek je nádherný!“

Vasilisa si bez dlouhého rozmyšlení přisedla k ní.

„Černovod se mi taky moc líbí,“ přikývla. „Ještě tak kdyby moji sourozenci bydleli někde hodně daleko... A nikdy sem ne-

jezdila Elena... Poslyš, nevíš náhodou, jak probíhají přijímačky na tu časodějnickou školu?“ začala se znovu vyptávat.

„Jistěže vím!“ Zachara se na kamarádku trochu překvapeně podívala. „Nejprve projdeme Tajnosem a získáme odznak kruhu, na kterém se budeme učit. Doufám, že se dostanu na nejvyšší kruh, jinak mě Astragor potrestá... Všichni Dragocijové musí být nejlepší. Zatím na to ale nebudeme myslet.“ Zachara trhla hlavou. „Já ti mám strašný hlad. Jak to tady máte s jídlem?“

Přehodila nohy zpátky přes parapet a jedním skokem byla v pokoji, došla ke stolu a se zájmem nahlédla pod pokličku stříbrného talíře.

„Můžu si něco objednat? Vaří u vás dobře?“

Vasilisa přikývla. „V otcově zámku je výtečná kuchyně, dokonce i vybíravá Mortinová ji chválí.“ Ale zajímala ji spíše škola. Proto se znovu zeptala:

„A co je to ten Tajnos?“

Zachara právě nadzvedávala těžkou pokličku a s cinkotem ji položila zpátky na talíř.

„Copak ti otec nic neřekl?“ V jejím hlase byl znát údiv.

„Ne...“ Vasilisa se cítila trapně. Možná na to Severin starší zapomněl nebo to nepovažuje za důležité... Sever s Dejlou o té škole určitě vědí všechno, i když dříve také bydleli na Ostale. Možná už jsou na přijímačky dávno připravení.

„Je to jednoduché, všichni noví žáci, aby se dostali do školy, musí projít labyrintem,“ vysvětlovala Zachara, která si všimla jejich rozpaků. „Feš mi říkal, že je to strašně zajímavé. Ale jemu se to mluví, když se hned napoprvé dostal na nejvyšší kruh... Myslí, že na osmý? No, to je jedno. Nakonec předstoupíš před hodiny, které určí úroveň tvých schopností. Když malá ručička ukáže na jedničku, dvojku nebo trojku, dostaneš se na nultý stupeň. Když ručičky ukážou čtyři až osm hodin, tak na prostřední. A abys mohla být na nejvyšším kruhu, musí ukazovat od osmi

hodin výš... Musím se dostat na nejvyšší kruh, i když mám jen první stupeň... To přece není tak špatné, ne? Jestli se mi to nepodaří, Feš se mi vysměje a já ho budu muset zabít, protože bych jeho posměšky nesnesla.“ Zachara se při té představě usmála.

Vasilisa se Zachary strašně chtěla zeptat, jestli Feš přijede na slavnost, ale neodvážila se.

„Na jaký kruh se asi dostane Nik?“ přemýšlela nahlas. „Může se dostat na nejvyšší, když má třetí stupeň.“

Zachara vyprskla.

„To nemůže! Není přece ani klíčník. Možná že u tvého bratra udělají výjimku.“

„Sever má první stupeň.“

„Tak to se tam určitě dostane, s vašimi rodinnými konexemi.“

„Počkej, vždyť jsi říkala, že výsledek přece závisí na hodinách v tom labyrintu, Tajnosu?“ Vasilisa na Zacharu nechápavě pohlédla. „Copak se dají obelhat?“

„Hodiny Tajnosu nemůžeš obelhat. Jsou velmi staré, ale ještě nikdy se nezmyšlily. Říkal mi to Feš.“ Zachara při rozhovoru s Vasilisou nespouštěla oči z pokličky, očividně čekala na svou objednávku. „Ale je možné zfalšovat výsledky... A navíc stejně budeme muset skládat ještě ústní zkoušku v ředitelně... Mimochodem, radši si projdi hlavní zákony času.“

Pod pokličkou něco cinklo.

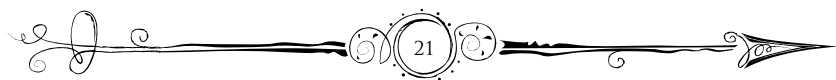
„Objednala jsem si zapečené tousty se sýrem. Dáš si taky?“

Vasilisa zavrtěla hlavou, před chvílí měla k snídani kupu palačinek.

„A co když tím labyrintem neprojdou?“ znejistěla. „Přijmou mě do školy?“

Na tu ústní zkoušku u ředitelky Světločasů se zatím snažila nemyslet.

„Samozřejmě! Máš přece nejvyšší stupeň. Ten labyrint je jen zkouška tvé duchovní síly. Výsledky zasvěcení a přijímačky na

školu obvykle souhlasí. I kdybys v labyrintu zabloudila, zachrání tě a jenom dostaneš číslo nula. V tom případě bys ale musela začínat úplně od začátku. Ale jen si představ,“ Zachara vrhla na Vasilisu uštěpačný pohled, „že by se někdo pokusil potopit u zkoušky někoho z klíčníků. V tvém srdci se navíc usídlila studená modrá jiskra.“

„Proč studená?“ vyděsila se Vasilisa. „Vůbec ji necítím, teplou ani studenou. Vlastně mám někdy pocit, že se mi to celé jenom zdálo.“

Zachara si vložila zbytek toustu do úst, utřela si ruce do papírového ubrousku a sedla si na zelený koberec u krbu. Chvilí mlčky žvýkala a zamýšleně přejížděla Vasilisu pohledem odzdoła až nahoru.

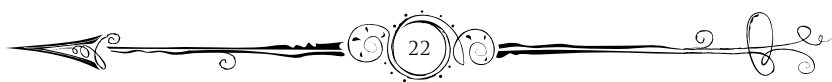
„Ne, nezdálo se ti to,“ oznámila nakonec. „Naposledy, když vykvetl Šarlatový kvítek, získal modrou jiskru sám Eflarius. S její pomocí rozběhl hodiny na Hodinové věži svého legendárního zámku. Všichni doufají, že i tentokrát se s její pomocí podaří do zničeného zámku vrátit čas... Samozřejmě pokud ho najdou.“

Vasilisa se ztišila, ale ani teď modrou jiskru ve svém srdci necítila. Navíc chtěla zjistit, jestli Zachara věděla o Astragorově plánu získat jiskru jenom pro sebe. Ale z nějakého důvodu i tentokrát mlčela.

„Možná že je školní labyrint časová smyčka. Zóna bezčasí...“ zamyslela se Zachara. „A my se z ní budeme muset nějak dostat ven... Každopádně aby se člověk dostal mezi žáky samotného Astariuse, nejdřív musí začít chodit do té zvláštní černobílé školy.“

„Astarius určitě vyučuje to nejsložitější časodějnictví,“ předpokládala Vasilisa. A pomyslela si, že se v tom případě bude muset hodně snažit, aby stačila ostatním žákům.

„Myslím, že teď bude vyučovat jen klíčníky. Vždyť brzy budeme muset najít časovou propast,“ odpověděla klidným hlasem Zachara. „Už asi víš, že já... Však se podívej sama.“

Dívka něco vytáhla z vrchní kapsy šatů a podala to kamarádce. Vasilisa nevěřila svým očím. Na Zacharině dlani ležel známý malinký klíček.

„Budu Železnou klíčnicí, místo vaší Diany Fréziové...“

Vasilise se nepříjemně sevřelo srdce. Její obavy se naplnily. Dianu se v nejbližší době nechystají zachránit... A kdo ví, jestli vůbec někdy.

„Nechtěla jsem nikomu brát jeho místo,“ všimla si jejího rozpoložení Zachara. „Ale nebudu předstírat, že nemám trochu radost z toho, že to tak dopadlo.“ Dívka vyzývavě pohlédla na Vasilisu. „Astragor mě díky tomu pustil na Eflaru. Kdo ví, kdy by se mi naskytl taková neuvěřitelná šance.“

„Já tě přece neobviňuju, Zacharo,“ ujistila ji rychle Vasilisa. „Prostě nám všem je Diany hrozně líto... Neumím si ani představit, jak musel být nešťastný Nik.“

„Feš byl taky nešťastný,“ pronesla najednou Zachara. „Před měsícem jsem slyšela, jak prosil strýce, aby ho pustil na Eflaru. Chtěl Dianě pomoci. Vždyť když jsou člověk nebo víla začasovaní, každá hodina je vzácná. Čím déle je někdo začasovaný, tím je naděje na jeho záchranu z věčného spánku menší.“ Dívce se zimomřivě zachvěla ramena, očividně jí bylo toto téma nepříjemné. „Ale Astragor se strašně rozčlil, vynadal mu, že je svévolný. Křičel, že by všechny víly na světě měly udělat hodinářům radost a chcípnout. Patří totiž k eferovému světu... Mnozí, včetně Astragora, považují eferové bytosti za omyl přírody, objevily se prý kvůli pokřivení časoprostoru. Ale já bych řekla, že to není pravda. Co myslíš ty?“

Vasilisa přikývla. Takže Diana je omyl přírody? Představila si, co by na to řekla sama víla, a usmála se. Ale vtom si vzpomněla, jak nelichotivě Železnou klíčnici přivítal Astragor, a srdce se jí opět strachy rozbušilo.

„A co Feš? Jak se má?“

„No,“ zaváhala Zachara, „byl dva dny zavřený v nejnižším patře podzemí. Každý z Astragorových žáků tam aspoň jednou byl a – víš – je to opravdu nepříjemné místo,“ dlouze se na Vasilisu podívala, jako by přemýšlela, jestli jí má ještě vůbec něco říkat.

„Nehledě na nedávný trest přijede Feš na vaši slavnost,“ odhodlala se pokračovat. „Ale raději se k němu s Nikem vůbec nepřibližujte.“

„Proč? Copak má zakázáno se s námi bavit?“ podivila se Vasilisa.

„Samozřejmě že ne,“ Zachara se nervózně kousla do rtu, jako by se bála, že se podřekne. „Nejspíš se ani nepotkáte... Feš teď patří k pokročilým žákům a hodně se učí. Představ si, že se umí proměnit v trojzubce! Ale zatím to nikdo neví, takže si to nech pro sebe. Tím spíš, že chce svoji proměnu ještě vypilovat, vždyť je to tak složité časodějnickví. Obzvláště když se proměňuješ na tak pošetilá eferová stvoření, jako jsou rusalky, tenkorožci nebo trojzubci...“

Vasilisa měla pocit, že se Fešova sestřenice schválně vyhýbá odpovědi, ale neodvážila se trvat na podrobnostech, protože Zachara na to očividně neměla náladu. Navíc si Vasilisa náhle vzpomněla, že Diana se také uměla proměnit v rusalku... Muse-la být opravdu silná hodinářka.

„Když je teď tvůj bratr tak důležitý, budeme s Nikem čekat, až nám on sám milostivě dovolí s ním promluvit,“ pronesla Vasilisa napůl žertem. Usmála se, ale na srdci jako by jí přistál jeden trojzubec. Proč se s nimi Feš nechce bavit?

„Opravdu se teď furt dělá důležitým,“ odbýla ji Zachara. „A už dost o něm. Radši mi řekni, jak se daří našemu budoucímu luno-
noptáčkovi?“

„Vejde mám pod postelí, v tom nejvzdálenějším koutě,“ mimoděk ztišila hlas Vasilisa. „Uložila jsem ho do své pletené čepice, je krásně teplá.“

„Už se na skořápce objevily pukliny?“

Vasilisa sklesle zavřela hlavou.

„Nebud' smutná,“ utěšovala ji Zachara, „ještě je dost času. Když to bude trvat déle než tři měsíce...“

Ozvalo se zaklepání a dívka zmlkla.

„Můžu dál?“

Do pokoje vešel Nik ve své obvyklé bílé haleně s výstřihem do věčka a v jednoduchých černých kalhotách. Teď měl ale na nohou boty, které nosí hodináři – černé střevíce s dlouhou špičkou. Za ty dva měsíce, co ho Vasilisa neviděla, vyrostl, zhubnul a ještě více se opálil. Vlasy měl tak vyšisované od sluníčka, že byly skoro sněhobílé.

„Niku!!!“

Vasilisa se nakonec probrala ze šoku a vrhla se mu kolem krku. Kamarád ji nemotorně objal a potom opatrně stiskl ruku Zachaře.

„Přijel jsi k nám na slavnost?“ zeptala se překvapeně Vasilisa. „I s otcem?“

„Ne, to ne, ale táta je ještě tady. Čeká v přístavišti,“ sdělil jim Nik. „Víš přece, jaký vztah má k tvému otci... Prohlásil, že dokud je naživu, nikdy nepřekročí práh Černovodu... Ehm, promiň.“ Chlapec zrozpačitěl. „Zkrátka nepřijde. Ani mi nechtěl dovolit, abych se s tebou viděl, říkal, že je to nebezpečné.“

„Proč?“ Zachara překvapeně povytáhla jedno obočí. „Cožpak Eflařané neoslavují vítězství společně? Vaše planeta je zachráněná, není to snad dobrý důvod ke smíru?“

Nik se neudržel a frkl.

„To řekni svému učiteli Astragorovi, pronesl významně. Nejraději by rozhádal všechny Eflařany.“

Zachara zdvihla ruce na obranu.

„Heleď, mě do toho netahej! Naštěstí nejsem mezi pokročilými žáky, takže nic nevím.“

Nik se trochu zamračil.

Vasilisa si byla jistá, že si vzpomněl na Feše a teď se na něj bude Zachary ptát. Ale Nik začal mluvit úplně o něčem jiném:

„Vily opět nepřijely na schůzi Radosvěta. A samozřejmě nebudou ani na vaší slavnosti. Bílá královna kvůli tomu, co se stalo Dianě, přímo zuří... A Černá královna mlčí, jako vždy. Všichni mluví o válce. To je podle tebe nějaká záchrana světa?“ uzavřel trpce.

„Nesmíš si to tak brát,“ namítla pohrdavě Zachara. „Až se najde Rozeklaný zámek, uvidíš, že se zase všichni sejdou. Budou si přece muset nějak rozdělit jeho bohatství.“

Nik nedůvěřivě přikývl a zamýšleně se rozhlížel po Vasilisině Zeleném pokoji.

„Strop je hodně nízký,“ pronesl nečekaně. „To je dost zvláštní na tak vysokou věž... Pod kuzelem musí být dost prostorné podkroví, co myslíš, Vasiliso?“

„Nevím,“ zaraženě pokrčila rameny dívka. „Když jsem létala kolem věže, nikdy jsem si nevšimla žádného střešního okna. Střecha je z dlouhých řad střešních tašek. Není se ani za co chytit, jediné za vrchní špici.“

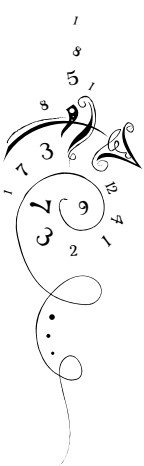
„To my máme na Zmijulanu obrovské pokoje,“ prohlásila hrdě Zachara. „Dokonce i pro služebnictvo... A Feš teď bydlí společně se staršími v Hlavní věži... Každý z nich má obrovské, krásně zařízené apartmá se samostatnou koupelnou, a dokonce i se vstupem na střechu.“

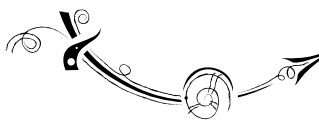
Nik si zhluboka povzdechl.

„Poslyš, Zacharo,“ zeptal se lhostejným tónem, „přijede tvůj bratranec na zítřejší slavnost, nebo ne? Má vůbec v plánu ukázat se na Eflaře?“

V dívčích očích vzplály plamínky výsměchu.

„Samozřejmě že přijede! Nemusíš se bát, nejlepší příteli. Je to přece Stříbrný klíčník.“

„Aha, jistě,“ Nik se zamračil a svrástil obočí. Najednou vyhrkl: „Ale proč mě ani jednou nekontaktoval? Přes inerciální navigaci nebo časodějnou poštou... Má to snad zakázané?“

„Může si dělat, co chce,“ ujistila jej Zachara. „Už jsem říkala Vasilise, že mě žádal, abych vám vzkázala, že se k němu nemáte na slavnosti přibližovat...“

„Je v pořádku?“ zeptal se rychle Nik. „Copak má zakázáno se s námi bavit? Nebo nás snad jenom nechce vystavovat nebezpečí...“

„Nemluv hlouposti!“ rozzlobila se najednou Zachara. „Feš je v naprostém pořádku. Je teď společně s Rokem a Vojtem v kruhu nejstarších žáků. Vojta zatím neznáte, ale také bude na slavnosti. Zkrátka Feš je teď jedním z nejlepších hodinářů v celé rodině, i když mu je teprve čtrnáct... Vlastně skoro patnáct,“ opravila se. „Mimochodem, strýc přijal do Řádu výjimečných i toho vašeho... Marka. Zlatého klíčníka. Odměnou za to, že mu přinesl kalich Šarlatového kvítku.“

„Takže Mark má teď taky tetování?“ zajímalo Vasilisu.

Zachara s Nikem na ni současně pohlédli.

„Co o tom víš?“ zeptal se jako první chlapec.

„Nic zvláštního,“ odpověděla popravdě Vasilisa. „Jenom jsem si všimla, že má Feš na krku černé křídlo. Hned pod linií vlasů... Není to snad znak Řádu výjimečných?“

„Je to znak řádu Dragocijů.“ Zachara se k nim otočila zády, nadzdvihla si krátké vlasy a odhalila krk. Měla přesně takové drobné netopýří křídlo jako její bratr.

„Znamená to, že jsme vázáni přísahou věrnosti rodině, nic víc.“

„To je děs.“ V Nikově tváři se zračila nelibost. „Ocejchovat si všechny své příbuzné, hrůza! Ten váš Astragor je pěkný cvok.“

„Dej si pozor na jazyk,“ procedila skrze zuby Zachara a přeměřila si chlapce přezíravým pohledem. „Už půjdu,“ obrátila se

k Vasilise. „Dostali jsme pokoje v Jihozápadní věži. Já bydlím v tom nejvyšším poschodí. Když budeš chtít, tak se stav, Vasiliso.“

„Ta Zachara je pěkně protivná,“ ulevil si Nik, jen co za Fešovou sestřenicí zaklaply oválné dveře. „Feš je sice taky pěkné kvítko, ale je to dobrý přítel... Nebo aspoň byl.“

Nik ztichl, vypadal rozladěně, a Vasilisa raději rychle změnila téma.

„Takže ty u nás nezůstaneš do zítřka?“

„Blázníš? To by otec nikdy nedovolil, navíc mi ani nikdo nenabídl, abych se ubytoval v Černovodu. Příště tě určitě poprosím, abys mě tu trochu provedla, ale teď mám málo času, otec na mě čeká před branami. Přiletěli jsme na tenkorožcích. Jde o to, že otec brzy pojede za vílami, aby zjistil, co je nového se záchranou Diany... Chtěl jsem jet s ním, ale cesta je bohužel naplánovaná na prvního září, den naší přijímací zkoušky.“

„Já chci jet taky!“ zareagovala prudce Vasilisa. „Mohla bych zkusit požádat o svolení? Dianin život je mnohem důležitější než škola...“

„Ulít se hned první den školy? To nejde,“ zavrtěl hlavou chlapec. „Přesně kvůli tomu se mnou otec nepočítá. Navrhoval jsem mu, abychom jeli už zítra, ale on nemůže, má v plánu něco neodkladného. Slíbil však, že zjistí všechny podrobnosti.“

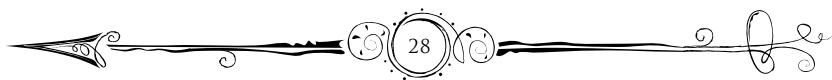
„Tvůj otec si s tím určitě poradí líp než my,“ souhlasila Vasilisa.

„Škoda že nemůžu jít na vaši slavnost. Strašně rád bych viděl toho mizeru Feše a od srdce si s ním promluvil.“ Nik pevně stiskl rty.

„Jak je to všechno komplikované,“ zabědovala Vasilisa. „Myslela jsem, že teď, když Eflaře nic nehrozí, nám všem bude mnohem líp... I Dianu že odčarují... Totiž, chtěla jsem říct odčasují.“

Nik se usmál a vzal ji za ruku.

„Abych řekl pravdu, chtěl jsem tě poprosit, aby sis promluvila s Fešem... Možná by něco kvůli Dianě vymyslel... Poptal by se

u těch svých příbuzných...“ Chlapec se ušklíbl. „Dragocijové znají spoustu eferů, které dokážou vrátit hodináře do života. Možná že ne zrovna podle zákona, ale... Pochop, strašně se bojím,“ přešel najednou do vzrušeného šepotu. „Bojím se, že víly i hodináři budou tak zaneprázdnění svojí nenávistí, že na Dianu zapomenou... Co je jim do osudu jedné jediné víly, když nová válka je na spadnutí!“ dodal znepokojeně a pak ztichl.

„Tak dobře, zkusím to,“ pokusila se ho ukonejšit Vasilisa, i když sama o úspěchu tohoto plánu dost pochybovala.

Nikovovi se podezřele leskly oči. Nejspíš kvůli tomu se měl tak rychle k odchodu:

„Musím jít, otec na mě beztak čeká už dost dlouho. Nezapomeň na našeho super Feše.“

„Jasně... Vyprovodím tě!“ nabídla Vasilisa, ale Nik ji zarazil:

„V žádném případě. Otec mě nabádal, abys nevycházela ven. Čím méně lidí bude vědět, že jsme spolu mluvili, tím líp.“

Když se rozloučil a odešel, Vasilisa si uvědomila, že se ho zapomněla zeptat, jak bydlí děti hodinářských mistrů ve školním roce v Lazoru. Ale když o tom tak přemýšlela, rozhodla se, že až bude příležitost, raději se na to sama zeptá přímo Lazareva staršího.

Severin starší nezapomněl, že slíbil Vasilise trest za nezdvořilost a neslušné chování u snídaně. A tak když byla ještě v dobré náladě ze setkání s přáteli, sám za ní přišel do jejího pokoje.

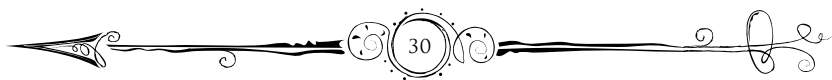
Nehledě na to, že se po všech těch událostech trochu sblížili, Vasilisa v otcově přítomnosti stále cítila nesmělost, dokonce i strach. Uvědomovala si, že mu nemůže bezvýhradně věřit, být si jistá jeho přízni a tím, jaké s ní má plány.

Severin starší nejprve lusknul prsty, čímž uhasil oheň v krbu, jako by ho sfoukl vítr. Nedbalým mávnutím ruky zavěhl vitrážová okna a dalším lusknutím uhasil všechny svíčky v lampách kromě jediné. V pokoji bylo náhle přítmí.

„Nesmíš odmlouvat starším,“ pokáral ji chladně otec. „Nesmíš jít hlavou proti zdi. Musíš být důvtipná a konečně se naučit být opatrná. Ve hře, kterou jsi začala hrát, může mít i ta nejmenší chyba fatální následky. Proč dráždíš Elenu? Vždyť tím nakonec utrpíš nejvíc ty sama.“

„To ona si začala,“ pokusila se namítnout Vasilisa, ale otec ji pohybem ruky zarazil.

„Vidíš, už zase odmlouváš. Proto tě teď dovedu do zámeckého podzemí a dám ti jednu důležitou lekci.“

Z otcova tónu Vasilisa usoudila, že ji čeká něco nepříjemného. V naprostém tichu prošli okružní chodbou v nejvyšším patře a šli po hlavním schodišti až úplně dolů. Všude na zdech visely umělecké vitráže – pestrobarevné abstrakce z geometrických tvarů. Vasilisa chvílemi zpomalovala, aby si je lépe prohlédla. Když se člověk dlouho díval na takový obraz, střípky mozaiky vytvářely pozoruhodné kombinace. Vypadaly jako obličej, ale hned za okamžik se zdálo, že je to spíš součást nějakého hodinového mechanismu...

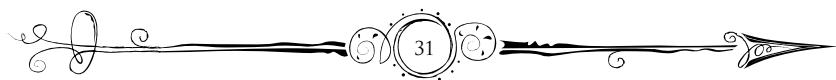
U vysokých kovaných dveří vedoucích do sálu Triády, toho, ve kterém stály tři trůny, se Severin starší zastavil.

Otočil se zády ke dveřím a zvedl ruku, jako by dával nějaký povel. Vasilisa jeho počínání sledovala – otec ukázal na obraz Černovodu se všemi osmi věžemi včetně stříbrno-černého ciferníku na hlavní hodinové věži. Najednou po obraze přejela sotva viditelná vlna a ozvalo se tiché lupnutí. Za okamžik se celé plátno pokrylo drobnými střípky a pravoúhlý otvor v obraze otevřel průchod do absolutní tmy. Vasilisa si vzpomněla, že podobný trik udělala Elena s jiným obrazem, když Vasilisu přivezla do Černovodu poprvé.

„Pro mě a mé důvěrné přátele neexistují v tomto zámku žádné překážky,“ vysvětlil jí bůhvíproč Severin starší. „Můžeme bourat stěny a zase je stavět, protože umíme řídit čas.“

„Aby člověk mohl projít nějakou zdí, musí nejspíš vědět, kdy ještě nestála, a na chvíli vrátit čas právě do toho momentu,“ přemýšlela nahlas Vasilisa.

„Přesně tak,“ řekl otec, aniž by se na ni podíval. „To platí pro budovy, které postavili lidé z trámů, cihel nebo kamene. Ale jak už jsem ti říkal, Černovod je vytesán z korálového útesu, který vytvořila sama příroda, takže v minulosti se tu místo těchto zdí tyčil z mořského dna úzký skalnatý mys... Proto abys donutila mizet naše zámecké zdi, musíš hledat potřebný čas v budoucnosti,

kdy už po těchto stěnách nebude ani památka. Stejně jako po nás všech, mimochodem.“ Koutky jeho úst se mírně zvedly.

Vasilisa úkosem pohlédla na otce. Zajímalo ji, co tím vlastně Severin starší myslí. Buďto byl tak daleko v budoucnosti, kdy už po zámku opravdu nemohlo být ani památka, nebo zná přesné datum jeho úplného rozboření. Jak mocný je asi otec časoděj? Může svobodně cestovat v budoucnosti, a tím pádem ji tak dobře znát?

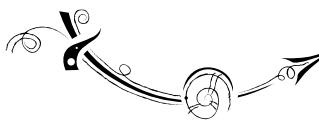
Severin starší zatím vstoupil do tunelu, ve kterém se rázem rozsvítily neobvyklé svítilny. Matně bílé kulaté lampičky ozářily celý prostor jako planoucí hvězdy noční nebe. Od kamenných zdí se odrážela načervenalá tlumená záře, která se mísila s bělavým světlem lamp a dávala celému prostoru jakési zvláštní iluzorní osvětlení. Vasilisa měla na okamžik dojem, jako by se nacházela v jednom z těch přelétavých ranních snění, kdy je vždycky tak těžké odlišit sen od skutečnosti.

Otec přidal do kroku a Vasilisa se snažila mu stačit, takže v jedné z několika zatáček neodhadla vzdálenost, a když Severin starší nečekaně zastavil, přistála mu na zádech.

„Opatrně,“ varoval ji. „Teď vstoupíme do obrovského sálu, přes který vede dost vratké schodiště. Jeden chybný krok vedle – a spadneš a navždy zmizíš v černé vodě. A co když se zrovna nenajde žádný hloupý a lehkovážný kluk, který umí zpomalovat čas... Mimochodem, tehdy jste měli obrovské štěstí a veliký Čas byl na vaší straně.“

Vasilisa pochopila, že naráží na Feše, který jí pomohl utéct ze zámku tajným východem pod vodou. Ale ve skutečnosti je tehdy všechny zachránila Diana proměněná v rusalku, která jim poradila, aby plavali za modrým světlem. Ach, Diano, Diano...

Vasilisa se podívala otci přes rameno a ztuhla. Před nimi se rozprostíralo dlouhé úzké schodiště, které vedlo někam hluboko dolů. Jeho stupínky i zábradlí zářily přízračným, jasně zeleným světlem, jako by byly omotané tenkými neonovými šňůrami.

Úzký pásek světla ze všech stran zahalovala černočerná tma a nebylo jasné, kde je konec a kde začátek, jako by se schodiště táhlo otevřeným vesmírem.

Severin starší udělal několik kroků, otočil se k dceři a nabídl jí ruku. V tom zvláštním osvětlení vypadal jeho obličej jako ne-reálná děsivá maska. Vasilisa nechtěla před otcem vypadat jako zbabělec, chytla ho tedy pevně za ruku a neohroženě vykročila na první stupínky.

„Je to vzácný přírodní korál neobvykle syté barvy,“ pronesl Severin starší a opatrně našlapoval. „Velmi drahocenný druh... Byl sem dovezen z velké dálky speciálně pro výzdobu některých architektonických prvků. Díky červenému vzoru korálu je schodiště dobře vidět ve tmě, a když má hodinář hlavu na správném místě, nezabloudí a dokáže se po něm vrátit zpátky na zámek. Tenhle materiál navíc dobře uchovává čas, takže se voda nedostane přes schodiště. Vidíš, jako bychom byli ve vzduchové trubici.“

Vasilisa uhnula pohledem, protože vůbec nechápala, o čem otec mluví. V ten moment se jí zatajil dech: kolem nich se mírně vlnila temná, vazká, kalná voda bez jediného záblesku světla, taková, jaká může být jen ve velké hloubce. Když se pořádně rozkoukala, všimla si hranice mezi vodou a vzdušným prostorem schodiště a dostala opravdový strach.

„Opatrně, Vasiliso,“ zopakoval zádumčivě otec. „Černá voda dokáže být zrádná... Šlápneš vedle, dostaneš se do jejího časového pole – a tlak tě rozmáčkne na placku.“

Severin starší po tak děsivém varování pomalu pokračoval vpřed, jako by se procházel parkem. Vasilisu stálo obrovské úsilí, aby se nedala na útek. Po kratinkém zaváhání však vyrazila za otcem, protože jí bylo naprosto jasné, že sama se odsud těžko dostane.

Stupínky pod nohama trochu pružily a schodiště se zdálo být nekonečné.

„A kam to jdeme?“ zeptala se nedočkavě Vasilisa.

„Uvidíš.“

Severin starší ji najednou zatáhl za ruku do tmavého výklenku. V ten okamžik se za nimi spustila těžká černá opona, která jim odřízla cestu zpět.

Nad jejich hlavami vzplál jasný mihotavý plamen v kulaté svítilně a Vasilisa musela zamrkat, aby si zvykla na světlo.

„Jsme ve výtahu,“ vysvětlil jí otec.

A opravdu, kabina začala pomalu klesat. Vasilisa otce potají pozorovala, ale jeho tvář byla stále chladná. Zajímalo by ji, jestli se do toho podzemí dá dostat i nějakým zrcadlem v domě. Ale proč by ji pak otec vedl tak zdlouhavou cestou?

Černá opona se pomalu vytáhla a vpustila je do velkého sálu osvětleného přízračným modrým světlem.

„Vítej v Sále žalostných kamenů,“ oznámil Severin starší. „Na nejtajnějším místě našeho zámku. Dovedu si představit, jakou radost by měl tvůj dobrý známý Konstantin Lazarev, kdyby zjistil, že tu sbírám spáče.“

Vasilisa se na otce užasle podívala: o čem to mluví?

Před nimi se táhly dvě řady kamenných soch okřídlených lidí, které vytvářely dlouhou galerii. Byli mezi nimi muži v pyšných majestátních pózách, někteří se střelou v ruce napřažené k útku. Jiní měli sepnaté ruce v prosebném či zoufalém gestu. Byly tu ženy v honosných rozevlátých šatech obratně vytesaných do těch nejjemnějších záhybů a detailů krajek. Vasilisa si s údivem prohlížela krásné tváře s jemnými harmonickými rysy, které všechny bez rozdílu vypadaly tak oduševněle... Najednou její bystrý pohled upoutaly kamenné sochy dětí, chlapců i dívek ve zvláštních úborech. Některé byly ještě úplně malinké. Vasilisu obzvlášť zaujal chlapec s dlouhými kudrnatými vlasy. Vypadal asi na deset let, paže měl složené na hrudi, jako by o něčem přemýšlel právě ve chvíli, kdy zkameněl.

V přízračně rudém světle korálových zdí měly bílé sochy nádech dorůžova, což ještě umocňovalo už tak děsivý dojem. Vasilisu však nejvíc ze všeho ohromilo to, že tváře těch lidí vůbec nevypadaly jako z kamene. Naopak se zdálo, že všichni *spáči* jenom na okamžik znehybněli.

„Kdo jsou ti lidé?“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Hodináři,“ odpověděl tiše Severin starší. „Ti, kteří stáli v cestě Řádu výjimečných.“

„Jsou... mrtví?“

„Dávno.“

Vasilise přeběhl mráz po zádech. Ti lidé vypadali, že spí, ale jsou naživu. Jako omámená šla dál a dál a snažila se nevynechat ani jednu sochu v tom příšerném sále.

Vasilisa se mimoděk zastavila u sochy muže a ženy... Drželi se pevně za ruce. Muž měl dlouhé vlnité vlasy, přímý, ale nepřítomný pohled a hořký úsměv, který mu vytvaroval dolíčky ve tvářích. Jako by se smířil s tím, co se stalo, a přestal se bránit. Žena byla velmi krásná. Měla velké smutné oči, jemné rysy v obličeji, vystouplé lícní kosti a rty pootevřené v úsměvu. Její husté dlouhé vlasy jí v ladných lóknách padaly na ramena. Dívala se do dálky, jako by si ničeho kolem sebe nevšímala. Za jejich zády se rozprostírala široká křídla s ostrými hranami.

„Proč se drží za ruce?“

Severin starší byl už o něco napřed, ale Vasilisina otázka ho přiměla se vrátit. Přejel pár utkvělým ostražitým pohledem, pak se obrátil na dceru a podíval se jí přímo do očí, jako by se pokusil uhádnout, na co myslí.

Uplynula dlouhá minuta, než jí odpověděl.

„Zemřeli spolu.“

„Ale kdo to je?“ Vasilise se zachvěl hlas. Naplnila ji hluboká lítost k těm dvěma neznámým lidem.

„Nespěchej s lítostí,“ pronesl přísně Severin starší, který uho-
dl, na co myslí. „Nevíš, co spáchali a proč za to byli tak krutě
potrestáni.“

„A ten kudrnatý chlapec?“ vzpomněla si Vasilisa. „Taky se
něčím provinil? Vždyť je ještě tak malý..“

„Nemůžu vědět o všech v sále.“

„A hodně z nich jsi ty..“ Vasilisu rozrušením zradil hlas i od-
hodlání, a tak zmlkla.

Otec ji znovu pochopil.

„Nepokoušej se mě na to ptát,“ pronesl chladně. „Stejně bys
nedostala přímou odpověď.“

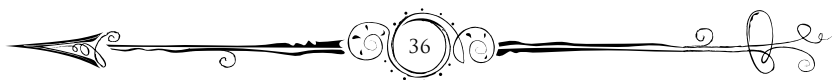
„Ale proč jsou všichni v tomto sále?“ vyhrkla Vasilisa.
„K čemu?“

Bojácně se podívala na sochy.

„Ty to nechápeš,“ otec zamračeně přimhouřil oči. „Ano, jsou
to hodináři, kteří navždy zkameněli. Ale každá tahle socha je
jen kopie, obraz člověka, jednoho okamžiku v jeho osudu. Zčas-
sování je strašný čin. Úplně zničí lidský osud a zanechá jen jeden
nepatrný okamžik, obraz, výjev... Zvláštní souhrou času je to
obvykle ten nejoduševnělejší moment v životě. Určitě sis všimla,
že všichni lidé v tomto sále jsou svým způsobem krásní. Vidíš
jejich rovná záda, hrdě vztyčené brady, odvážné a nezkrotné po-
hledy, ušlechtilá gesta... Dokonce i ten nejpodlejší člověk je
schopen alespoň jednou v životě vykonat něco šlechtného. Pro-
to, když někdo někoho zčasuje, vyrývá tak z jeho srdce ten nej-
lepší a nejvznešenější okamžik jeho života... Tento sál slouží jako
připomínka toho, že osud kohokoliv z nás se může kdykoliv za-
stavit, jako se to stalo těmto nešťastníkům, proto je třeba mít se
vždy na pozoru... Chodím do tohoto sálu často.“

„Takže oni jsou úplně všichni zčasovaní?“

„Svým způsobem ano..“ Otec úkosem pohlédl na Vasilis-
su. „Díváš se na lidi, před kterými někdo nakreslil ohnivý kříž.“

Jejich osudy jsou navždy smazány z plátna času. Vše, co je drží v našem světě, jsou jen vzpomínky jejich blízkých, ale i ty brzy vyblednou a spojení s minulostí postupně zeslábne, až se úplně vytratí.“

„Tak proto se ten sál jmenuje takhle? Sál žalostných kamenů...“ Vasilisa se zachvěla. Najednou se jí zdálo, že místo kamenných soch vidí dlouhé řady náhrobků.

„Mnozí z nich byli odsouzeni Eleninou rukou,“ pokračoval najednou otec. „Je totiž na tyhle efery mistr... A právě proto jsem tě sem, na toto tajné místo, přivedl. Vasiliso, musíš si konečně uvědomit, že Elena Mortinová je pro tebe nebezpečný protivník. Nesmíš s ní bojovat, odmlouvat jí ani ji dráždit. A teď běž a dobře si je všechny prohlédni.“

Vasilisa si nedovolila neuposlechnout a udělala malinký krůček, potom ještě jeden a ještě... Šla podél mlčenlivých soch, prohlížela si strnulé obličejové tváře lidí, kterým byl odepřen jejich čas a osud. Otec jí kráčel v patách a nepokrytě pozoroval dceřiny reakce. Vasilisa se snažila nevšímát si toho, a tak si začala prohlížet křídla spáčů. I když v ponurém červeném světle se všechna kamenná křídla zdála být stejná, lišila se tvarem a vzorem na lemování, skvrnami, žilkováním a výplní. Všechna vypadala velmi lehká, křehká, až průhledná, jako by byla utkána z nejtenčího vlákna. Vasilisa si všimla, že mnoho soch má po šesti křídlech.

„Je tady hodně víl,“ pronesla a otočila se na otce.

„To máš pravdu,“ potvrdil jí. „Během poslední války hodinářů, víl a furií Řád nezahlélel.“

„To znamená, že Diana taky...“ Vasilisa neovládla své rozrušení a hlas se jí zachvěl.

„Ano, Železná klíčnice taky zkameněla,“ ujistil ji lhostejným tónem otec. „Přesněji řečeno, brzy se takto promění. Usnula navěky, a proto je v podstatě nemožné ji zachránit. S každou hodinou

naděje na záchranu slábnou, protože její duch se stále vzdaluje od jejího časového koridoru.“

„Ale nějaká možnost přece musí existovat?!“ vykřikla zoufale Vasilisa. „Víly určitě vědí, jak ji zachránit, nebo ne?“

„Není pochyb o tom, že osudem Diany Fréziové jsou nejvíce ze všech znepokojené obyvatelky Bílého zámku v Čarodolu,“ odpovídal Severin starší. „Tak ať se jí pokusí zachránit samy. I když, půjde to dost těžko bez její časodějnické střely, kterou teď... má u sebe paní Mortinová.“

Vasilisu otcův výrok šokoval.

„Ale proč?! Jak k tomu došlo? Přikaz jí, ať ji vílám okamžitě vrátí, tebe přece poslechne!“

Otec obrátil oči v sloup, jako by litoval, že musí ztrácet čas diskusí s tak nechápavým dítětem.

„Časodějnická střela začasované víly je záruka našeho společného světa, Vasiliso,“ vysvětloval jí trpělivě otec. „Když jim střelu vrátíme, víly se nám pomstí. Vypukne válka, která bude trvat kdovíjak dlouho, a nám se nikdy nepodaří rozluštit, kde se nachází Rozeklaný zámek. A hlavně, i s časodějnickou střelou by bylo velmi těžké vrátit Dianě Fréziové život. Jinými slovy, s přihlédnutím ke všem okolnostem je vždycky lepší zvolit ze dvou nepříjemností tu menší.“

„Tak proto víly nepřijedou na slavnost,“ pronesla zachmuřeně Vasilisa.

„Ano... Ale stejně se s nimi budeme muset usmířit.“ Severin starší přešel zamyšleným pohledem po řadách mlčenlivých soch. „Dříve nebo později.“

„Ale co bude s Dianou?“ znovu se sklíčeně zeptala Vasilisa. „Zatímco vy si řešíte vaše záležitosti, ona stále... spí.“

Otec chvíli mlčel.

„Vrátíme život jedné víle, a záhy zemřou tisíce jiných,“ pronesl nakonec. „Ty bys s tím souhlasila, Vasiliso? Co myslíš? Není

lepší obětovat jeden život, ale zabránit nové bitvě? Ty nemáš představu, co je to válka, proto nemáš právo soudit ty, kdo válku zažili a viděli.“

Dívka sklesle mlčela. Otcovy argumenty byly neprůstředné a Vasilisa mu neměla co namítnout. Ale vzdát se nehodlala. Pořád zbývala naděje, že ji otec brzy pustí s Lazarevem za vílami a v Čarodolu se dozvedí pravdu... Možná že víly už mají dávno vymyšlené, jak Dianu zachránit. Škoda že nemůže požádat otce o dovolení odcestovat už teď. Nechtěla ho ale rozhněvat ještě víc.

„Rozumím,“ řekla tiše Vasilisa.

Otec spokojeně přikývl.

„Zůstaneš v tomto sále přesně hodinu. Dobře si promysli, proč jsem tě za trest přivedl právě sem... Jakmile vyprší doba tvého trestu, otevře se ti zrcadlová chodba vedoucí přímo do vrchního patra věže. A nezapomeň si dnes u Severa vyzvednout brýle, protože zítra před slavností na to nebude čas.“

Severin starší se na dceru naposledy chladně podíval a zmizel ve stříbrném oparu přemístění.

Když odešel, v sále zavládlo hrobové ticho. Vasilisa si najednou uvědomila, že je tu velmi chladno. Zachvěla se, objala si ramena a vydala se průchodem mezi sochami.

Stejně je to děsivé místo... A představa, že se právě nachází hluboko v podzemí zámku, jí náladu zrovna nezlepšila.

Když procházela kolem kudrnatého chlapce, neudržela se a pohlédla na něj. Ale vtom sebou trhla. Na okamžik se jí zdálo, že se na ni chlapec dívá, tak živé měl oči. Takové pozorné, zkoumavé, dokonce zvědavé. Vasilisa přemohla svůj strach a opatrně se dotkla prolamovaného lemu jeho pravého křídla, ale vmžiku ruku odtáhla, kámen byl ledový.

Ze sochy najednou vystoupil přízračný modrý stín.

Vasilisa tiše vyjekla strachy, ale rázem si zakryla ústa rukama.

„Ahoj,“ pozdravil ji chlapcův tichý hlas. „Jmenuju se Šajm.“

Když si ho pořádně prohlédla, poznala v modré siluetě přízraku obrysy toho stejného kudrnatého chlapce.

„Je v tobě hodně časodějných síly,“ pronesl pomalu. „Vidím v tvém srdci modrou jiskru... Podívej, slétají se k tobě všichni zbloudilí v čase, kteří se nacházejí v tomto sále. A že jich tu je.“

„A co jsou zač, ti zbloudilí?“ zeptala se Vasilisa se zatajeným dechem a mimoděk se rozhlédla. „Jsou nebezpeční?“

Chlapec smutně zavrtěl hlavou:

„Ne, nejsme nebezpeční. Nemusíš se bát těch, co navždy ztratili svůj osud, přišli o své spojení s časem a zbloudili ve věčnosti. Vždyť co je věčnost? Je to jen obraz, tenká přetřhaná nit, vytržená z pavučiny času.“

„Takže ty jsi obraz? A ne přízrak? Nebo je to to samé?“

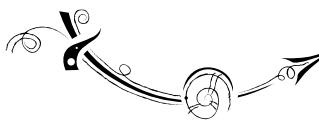
Na chlapcově přízračném obličejí se objevil letmý úsměv.

„Kdysi jsem byl temný víleník, moji rodiče sloužili u Černé královny. Dalo by se říct, že zbloudilí v čase jsou přízraky... Nebo duchové, kteří navždy ztratili svou sílu. Pozbyli svou schopnost řídit čas. V našem životě je čas to nejdražší, neboť je to cena, za kterou se nabývá věčnost. I když naše věčnost má hořkou pachut’.“

„Mluvíš rozumně, jako bys byl dospělý,“ pronesla uctivě Vasilisa.

„Byl jsem začasován před padesáti lety,“ usmál se smutně chlapec Šajm. „Přečetl jsem mnoho knih, ze kterých jsem se dozvěděl myšlenky a výroky velikánů. Takoví jako já stále vysedávají v knihovnách, vždyť čtení je jedno z mála rozptýlení, které nám zůstalo. Rozmlouváme spolu, vyměňujeme si názory. Dokonce bych řekl, že po začasování máme hodně času, ale bohužel to tak není.“

Jejich rozhovor mezitím skutečně zaujal i další zbloudilí v čase. U sochy chlapce-víleníka se slétalo čím dál tím více průzračných modrých stínů. Šeptaly si mezi sebou, ukazovaly na Vasilisu a ty

nejodvážnější přilétaly blíž a zkoušely se dotknout jejích vlasů, oblečení, ale nic z toho se jim nedařilo. Jejich prsty procházely skrz. Vasilisa jejich dotyky necítila, ale stejně jí to bylo nepříjemné. Pozorovala, jak se kruh zbloudilých kolem ní stále zužuje, a dostala opravdický strach.

„Řekni mi, Šajme,“ vyslovila najednou zastřeným hlasem „je možné někoho ztraceného, jako jsi ty, zachránit?“

„Zbloudilého,“ opravil ji přísně chlapec. „Neztratili jsme se někde na ulici nebo v lese. Efer ohnivého kříže uvrhne lidskou duši do bezčasí. Navždy.“

„Ale je možné takového člověka zachránit?“ zeptala se s nadějí Vasilisa.

„Poloduchy zachránit nelze...“ pošeptal jí najednou do ucha tichý nalomený hlas. „Toho, v jehož žilách proudí duchovní krev.“

Dívka se ohlédla. Hlas patřil vysokému klukovi s nepříjemným úsměvem na průzračném obličejí.

Vasilise se znovu udělalo úzko. Ale přesto se zeptala:

„A je možné zachránit ze začasování vílu?“

„Vily usínají navěky,“ zavrtěl hlavou kluk. „Jejich duše se mění v rudé kalichy mrtvých květin...“

Jeho slova probrala ztichlého Šajma.

„Samozřejmě že zbloudilého lze zachránit!“ pronesl zaníceně. „Kdyby se včas našel někdo, kdo by se za mnou odvážil letět na Pole staročasů... Našel mou květinu a nakreslil ohnivý kříž nad rudým kalichem! Ale bohužel! Čekal jsem a čekal, ale nikdo nepřišel.“

Najednou zavzlykal a zmlkl.

Vasilisa s obavami vyčkávala, až bude pokračovat. Dokonce zapoměla na strach z nesčetných dotyků zbloudilých. Stíny se nejspíš jen chtěly ujistit, že mají živého hosta.

„Čekal jsem na to,“ pokračoval s trpkostí chlapec-víleník, „že někdo přijde, přiloží mou časodějnickou střelu k mému srdci

a vrátí tak do něj čas, vdechne do něj život... Ale ne. Můj květ smrti rozkvetl a já se proměnil v kámen..." Chlapec se neovládl a rozplakal se jako malé dítě.

Vasilise se lítostí a soucitem sevřelo hrdlo.

„Moje kamarádka víla je také začasovaná,“ pronesla tiše. „A já bych ji moc chtěla zachránit. Alespoň se o to pokusit.“

Chlapec-víleník zdvihl hlavu. Za jeho zády se roztáhlo šest křídel a hravě přiletěl až k Vasilise.

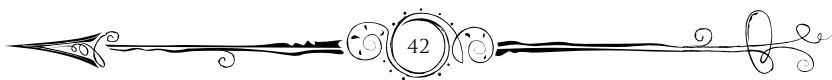
„V tom případě si pospěš,“ zadrmolil. „V jednom ze svátků, kdy čas plyne jinak než obvykle, musíš letět na Pole staročasů a najít květinu její smrti – jasně rudý květ, bez ručiček. Pomůže ti ho najít střela spící víly. Poslouchej střelu a ona tě dovede přímo k němu.“

„A když nebudu mít její střelu?“ polekala se Vasilisa.

„Pak se ti to nepodaří. Viděl jsem mnoho živých, kteří bloudili Polem staročasů... Zkoumal jsem pozorně jejich tváře, vždyť sám jsem doufal v záchranu. Ale bohužel, mnozí z těchto odvážlivců nebyli úspěšní: zbláznili se, ztratili naději a... navždy zbloudili v čase. Připojili se k nám. A na Poli staročasů vyrostly nové květiny... V tvém srdci se usídlila neobyčejná jiskra,“ pokračoval náhle rozvážně Šajm. „Přitahuje k sobě zbloudilé. Podívej, kolik jich je kolem tebe! Proto to můžeš vyzkoušet, ano. Třeba se ti to podaří! Prostě poslouchej čas... Ale pamatuj si, že musíš střelou začasovaného nakreslit ohnivý kříž nad rudým ciferníkem jeho květiny. A potom jej vyvést z Pole mrtvých květin, jen tak ho můžeš zachránit.“

Najednou k nim přiletěla hubená průzračná dívka s velmi přísným obličejem.

„Co to děláš?“ okřikla víleníka. „Vždyť je to ještě dítě! Řekl jsi jí, jaké strašlivé bytosti obývají Pole staročasů? Jak lidé propadají šílenství ze zármutku a zoufalství, protože se jim nepodařilo najít své blízké? Je to strašné místo!“

„Dal jsem jí naději,“ namítl chlapec a zarputile pohodil kudrnatou hlavou. „Ale věz,“ obrátil se k Vasilise, „čím více času uplyne od chvíle začasování, tím slabší bude volání rudého květu staročasu a tím menší bude naděje na záchranu.“

„Opovaž se jí ještě něco říkat!“ vykřikla hystericky dívka. „Nesmí se o to pokoušet!“

„Ne, já to zkusím,“ oznámila odhodlaně Vasilisa. A tiše dodala: „Akorát musím nejdřív získat Dianinu střelu...“

Vtom se v sále něco nepostřehnutelně změnilo. Vasilisa se překvapeně rozhlédla a najednou to pochopila: zmizel šepot začasovaných a šelest jejich přízračných křídel. Ani si nevšimla, že ji všichni dávno obestoupili v těsném kroužku. Kruh se postupně zužoval, protože ti vzadu se tlačili na ty vpředu.

„Zachraň i mě!“ náhle pronikavě zvolala ta samá podrážděná dívka. „Jmenuju se Mili...“

Její hlas zanikl v obecném hlaholu. Najednou všichni začali mluvit jeden přes druhého a Vasilisu přemlouvali, ať najde jejich květ, říkali jí, kde se nacházejí jejich střely, prosili, aby vyřídila vzkaz jejich blízkým. Mluvili všichni současně a jejich slova se slévala v jednotný zlověstný sbor, až už Vasilisa nedokázala rozeznat jediné slovo.

Doslova v modré mlze najednou spatřila tenký stříbrný průřez otevírajícího se přechodu. Uběhla hodina jejího trestu. Automaticky se vydala tím směrem, skrze siluety okřídlených přízračných postav. Při každém netělesném dotyku se vnitřně zachvěla.

„Utíkej!“ zavelel náhle chlapec-víleník a Vasilisa ho okamžitě poslechla. Skočila po hlavě do stříbrného otvoru nultého zrcadla, aniž by doufala v měkké přistání. Jediné, co ji zajímalo, bylo dostat se z toho strašného podzemí přeplněného sochami těch, kteří zbloudili v čase.

Druhý den ráno se na zámek začali sjíždět hosté. V přístavišti kotvily nové lodě a na nádvoří před branami stály dlouhé řady kočárů se zapřaženými černými, tmavě hnědými, a dokonce tmavě rezavými malevaly. Vasilisa už věděla, že na rozdíl od malevalů mají tenkorožci světlou barvu a subtilnější stavbu těla, takže unesou váhu jen jednoho nebo dvou dospělých jezdců, a nemůžou táhnout těžké kočáry. Zato mají vytříbený smysl pro nacházení správných cest mezi časovými světy. Tenkorožci jsou vzácní a pro hodináře mají velkou cenu.

Vasilisa využívala toho, že o ni díky slavnosti nikdo nejeví zájem, a usadila se u okna vedoucího na jihovýchod, ze kterého byl výhled na část přístaviště a cestu k hlavní bráně. Jedla sušenky, které si donesla ze snídaně, a rozhlížela se. Čas od času úzkostlivě pohlédla na okno v Severově pokoji, ale naštěstí byly závěsy zatažené. Bratr šel nejspíš s Markem a Dejlou dolů na nádvoří.

Vasilisu brzy omrzelo pozorovat kočáry, které neustále přilétaly vzduchem. Poslední srpnový den byl slunečný, na nebi ani mráček. Vasilisa si už říkala, že dokud v domě vládne zmatek před slavností, mohla by se proletět kolem zámku, když vtom její

pozornost upoutaly tři bílé, rychle se pohybující tečky, jež na jasném nebi obzvláště zářily. Po chvíli bylo zřejmé, že jsou to tři okřídlení jezdci na bílých tenkorožcích se stříbrnými hřívami.

Vasilisa vyskočila na nohy. Jakmile se neznámí hosté přiblížili k zámku na dostatečnou vzdálenost, poznala v jednom z nich Feše, podle jeho černých křídel se stříbrným lemem třpytícím se ve sluneční záři. Vedle něj cválal Rok s rudo-černými křídly a ještě jeden neznámý jezdec, také tmavovlasý. Podle rozruchu u brány vyvolal jejich příjezd všeobecný zájem.

Vasilisa notnou chvíli bojovala s nutkáním letět na nádvoří a přítele přivítat. Možná bude mít příležitost se ho zeptat, co se s ním stalo, nebo mu alespoň říct o Dianě. Ale zastavilo ji za prvé to, že se u brány určitě ochomýtají Mark se Severem, a za druhé se nechtěla setkat s otcem, který jistě společně s Elenou vítá hosty přijíždějící na zámek. Vasilisa se obávala, že se jí Severin starší bude ptát, jak proběhla hodina trestu v podzemí, a jí se vůbec nechtělo vyprávět mu o zbloudilých v čase. Ne, raději si sama vybere vhodnou chvíli a na slavnosti otce požádá o svolení, zda může ve školním roce bydlet v Lazoru.

Vasilisa s povzdechem seskočila z parapetu do pokoje. Konec konců, když bude příležitost, Zachara ji jistě pozve do Jihozápadní věže.

Ale za celý den ji v jejím pokoji nikdo nevyrušil. Všichni byli nejspíš zaneprázdnění přípravami na slavnost. Vasilisa se proto raději rozhodla nevycházet ze svého útulného pokoje, aby ještě nenatrefila na Elenu.

Na posteli se brzy samy od sebe objevily bleděmodré šaty se spodničkou z bílého hedvábí lemovanou propracovanou krajkou jako pavučina. Jako vždy byly šaty úhledně rozprostřené na přehozu. Vedle šatů se záhy objevily střevíčky se stříbrnými přezkami, punčochy tělové barvy, krajkové rukavičky a sponka do vlasů ve tvaru kytičky pomněnek.

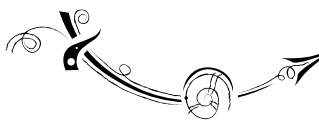
Vasilisa už věděla, že oděvy, obuv a další nezbytné věci po pokojích roznáší chůva v době, kdy Ohniví snídají v jídelně. Kromě toho stála vždy na nočním stolku u postele truhlička s listy čistého papíru a několika inkoustovými pery. Vasilisa si mohla napsat o vše, co potřebovala, a všechny ty věci se zanedlouho objevily v jejím pokoji. Když začala bydlet v otcově zámku, ihned odmítla jakékoliv sloužící, ale otec to pochopil po svém. Její pokoj stejně uklízely víly-sluzební a o její oblečení a obuv bedlivě pečovala chůva. Mezi sluzebními nebyli skoro žádní lidé, výjimku tvořili pouze tři kuchaři, chůva a několik uklízeček. Po zámku létaly tisíce malinkatých víl, které se snažily Severinovi staršímu vyhýbat, nikdy si totiž neodpustil dát jim najevo svou nespokojenost. Při obzvlášť výjimečných slavnostech byly na příkaz pána celou dobu neviditelné, takže po zámku létaly zdánlivě samy od sebe čajové konvice a polévkové mísy, a dorty se krájely na porce.

Vasilisa brzy pochopila, že jídlo, které se na přání objevovalo na stříbrném talíři s pokličkou, ve skutečnosti pocházelo z královské kuchyně, která byla někde v přízemí. Sama se snažila jednat se sluzebními vílami zdvořile a na chodbě jejich neustále spěchajícimu hejnu vždycky uvolňovala místo. Zato Sever se k nim choval mnohem panovačněji: bratr se často bavil tím, že si chytil jednu nebo rovnou dvě tři víly a házel s nimi po chodbě jako s míčkem. Asi mu tenké pištění těch nešťastnic dělalo dobře.

Vasilisa se rychle převlékla a usmyslila si, že dnes se bude chovat vzorně. Musí si promluvit s otcem ještě předtím, než odjede, a přemluvit ho, aby jí dovolil bydlet u Lazareva. Při představě života na zámku Eleny Mortinové se jí vždycky sevřelo srdce.

Šaty byly naštěstí pohodlné a perfektně jí seděly. Vasilisa si v duchu opakovala, co řekne otcí, svižně si natáhla punčochy, které neměla zrovna v oblibě, přezula se, a dokonce se pečlivě učesala a ofinu si připnula sponkou s pomněnkami. Krajkové

rukavice se rozhodla ignorovat. Pro dívku, která celý svůj předchozí život strávila v džínách a tričku, to bylo až příliš.

Vasilisa se zběžně prohlédla v zrcadle, aby se ujistila, že je vše v pořádku. Mohla sejít do Trůnního sálu a pokusit se najít Zacharu. Dotkla se povrchu nultého zrcadla, ale ani se nepohnulo. Přechod byl z nějakého důvodu zavřený.

Najednou se prameny jejích vlasů začaly jeden po druhém vznášet, projíždět neviditelným hřebenem a znovu se ukládat jeden vedle druhého. Dívka si povzdechla. Vílám se její účes očividně nezdá perfektní, a tak se jej rozhodly předělat. Bude muset počkat, protože zrcadlová chodba se stejně neotevře, dokud z Vasilisy neudělají dokonalou krásku. Navíc i ona sama dnes chtěla vypadat co možná nejlépe.

Nakonec pečlivé víly svoji *oběť* propustily a Vasilisa vmžiku skočila do zrcadla, aby si to ještě nerozmyslely. Časová chodba ji dovedla do horního patra, ke dveřím sálu s kašnou. Vasilisa je otevřela a rychle se schovala za vázu s větvemi hustě posetými květy příjemné vůně. Byl odsud výhled na celý sál.

Ten se tak změnil! Všude visely girlandy z voňavých živých květů a strop a horní části stěn se utápěly v záplavě plamenů svící v křišťálových lustrech a nástěnných svícnech. Nad kašnou se vznášely pramínky vody, které působením nějaké neznámé síly vytvářely nejrůznější obrazce, potom padaly dolů a na jejich místě se objevovaly nové a nové. Nad jasně modrými bočnicemi kašny, zářícími v slavnostním osvětlení, vykukovaly hlavy zelenovlasých rusalek ozdobené věnečky z bílých růží. Dnes tváře eferových panen nevypadaly tak zachmuřené jako obvykle.

Po mozaikových parketách si vykračovali lidé v dlouhých svátečních róbách. Dámy měly široké slavnostní klobouky s peřím, stuhami, květinami nebo zvláštní, honosně vyčesané vlasy. Na jednom z těchto věžovitých účesů Vasilisa s překvapením rozeznala malinkou tříštěžňovou plachetnici!

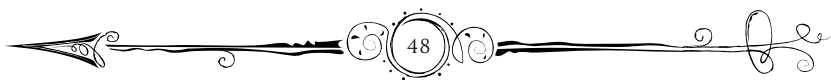
Někteří hosté měli ještě divnější úbory. Tmavé kožené bundy, kalhoty s kovovými nýty a na nohou vysoké boty na šněrování nebo na zip. Na hlavách měli klobouky nebo cylindry a velké brýle. Dámy v šatech s vlečkou a pánové ve fracích a dlouhých kabátech kráčeli, jako by se nechumelilo. Vasilisa měla dojem, že Severin starší pozval hosty z nejrůznějších století.

Jakmile si vzpomněla na otce, rázem jej spatřila. Severin starší byl zabrán do hovoru s vysokým šedovlasým staříkem v širokém bílém taláru a Vasilisa v něm s překvapením poznala Astariuse, vládce Radosvěta. Její pozornost náhle upoutala Elena, která se objevila v dlouhých přiléhavých šatech s hlubokým výstřihem na zádech. Její vysoký účes byl posetý šňůrami perel – v uších, na zápěstích i v broži na rameni, všude měla bělostné perly. Elena vypadala ohromně a byla si toho vědoma, takže kráčela sálem velmi namyšleně. Vasilisu najednou zasáhla nepříjemná myšlenka, že se paní Mortinová chová jako právoplatná paní Černovodu. Co když se s ní otec doopravdy ožení? Vasilisa doufala, že jestli se tak stane, bude to až zadlouho.

Najednou ji někdo chytil za ucho a vyvlekl ze sálu. Nestihla ani pípnout. V chodbě ji neznámý trýznitel pustil a Vasilisu šokovalo zjištění, že to byl otec.

„Slavnost začne v Trůnním sále až za dvě hodiny,“ zašeptal podrážděně a rychle se rozhlížel kolem sebe. „Nepleť se tu pod nohama a raději dělej něco užitečného. Nebo snad chceš, aby se na tebe vrhla dobrá polovina hostů s všetečnými otázkami? Všichni klíčníci sedí ve svých pokojích a nevystřkují nos!“ Zmlkl, ale jeho vážné zelené oči dál metaly blesky. „Už sis od Severa vzala letecké brýle? Prikazuji ti, abys to neprodleně udělala, dokud je čas; ještě před slavností. Začni se konečně chovat rozumně!“

Naposledy na Vasilisu vrhl rozčilený pohled a odešel zpět do sálu. Ona, přistižená a rozladěná, se zatím vydala okružní chodbou. Za prvé ji strašně naštvalo, že se k ní otec stále chová, jako

by byla malá. Ještěže nikdo z jejích přátel neviděl, jak ji táhne za ucho. Kdyby svědkem té scény byli Mark nebo Maryška, jejich radost a Vasilisino ponížení by byly kolosální. Za druhé netušila, v kolik hodin přesně slavnost začíná. A za třetí neměla v plánu se s nikým bavit!

Ihned poté, co se časová propast mezi planetami zvětšila, otec všem velmi přísně zakázal o té velké události mluvit. Radosvět všude rozhlásil, že klíčníci se spojili kolem Šarlatového kvítku, vyslovili společné přání a planeta Eflara se začala vzdalovat od Ostaly, jež ji předtím k sobě přitahovala. O tom, že se všichni porvali, Mark vytrhl Vasilise kalich Šarlatového kvítku a ona sama našla křišťálové srdce, rozbila ho a ke svému překvapení se tak zmocnila modré jiskry, nepadlo ani slovo. Otec a ostatní časodějové, kteří tomu přihlíželi, se nejspíš báli, že se hosté začnou klíčníků vyptávat, co se konkrétně stalo v době rozkvětu Šarlatového kvítku. Nebo se budou chtít dopátrat, proč Železná klíčnice usnula věčným spánkem...

Dívka se zamračila, když si vzpomněla na kamenné sochy v podzemí otcova zámku. Za co přesně byli všichni ti hodináři, víly a fúrie proměnění v kámen a kdo nad nimi nakreslil ohnivý kříž? A kolik z nich začasovala Elena Mortinová? Vasilise v uších zněl zuřivý výkřik, který kdysi zaslechla na tajné schůzi Řádu:

„To byl Kertis!“ křičela tehdy Elena. „Proměnit v kámen, zrádce!“

Že by i malá víla Diana stála v cestě Řádu výjimečných? Nik přece říkal, že víly jsou na hodináře rozzlobené, protože Železnou klíčnici neochránili. Proto nepřijely na zasedání Radosvěta, čímž v podstatě vyvolaly *mezinárodní konflikt*. A co když doopravdy bude válka? Kdo si potom tváří v tvář celosvětové hrozbě vzpomene na malinkou začasovanou vílu Dianu...

Vasilisa došla ke schodišti vedoucímu do Jihovýchodní věže. Někde nahoře byl Severův pokoj. Vasilisa doufala, že bratr bude sám, bez Marka, takže si bude moct ty proklaté letecké brýle vzít

bez větších problémů. Samozřejmě že se už těšila, jak je vyzkouší, vždyť při velké rychlosti jí vítr opravdu dost vadil, oči ji vždycky pálily a nepříjemně slzely. Vasilisa sice pochybovala, že bratr splní otcův příkaz, ale alespoň se s ním zkusí domluvit.

S touto myšlenkou odhodlaně stoupala po schodišti na věž.

V této části zámku vždycky vládlo ticho, nikdo nechodil do pokoje pána domu ani jeho dětí. Úzké točité schodiště s dřevěnými, trochu omšelými stupínky, úplně stejné jako to ve Východní věži, ji dovedlo k neobvyklým dveřím. Dívka byla vnitřně připravená na cokoliv, ale přesto údivem ztuhla.

Ukázalo se, že dveře sestávají z ozubených kol nejrůznějších rozměrů a druhů, které do sebe přesně zapadají. Vasilisa si vzpomněla, jak se Sever několikrát chlubil tím, že dveře do jeho pokoje jsou speciálně vyrobené na otcovu objednávku a je v nich tajný mechanismus.

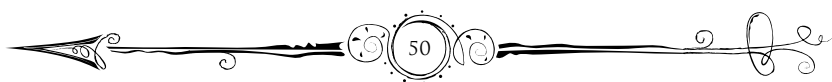
Jak se asi otevírají? Vasilisa nenašla žádnou kliku ani nic podobného. Pokus o zaklepání na železnou konstrukci byl neúspěšný. Časodějnická střela by tu také nepomohla, na dveřích byl určitě nějaký ochranný efer. Asi bude muset počkat na bratra na chodbě. Co když se ale Sever prostě zamkl uvnitř? Vasilisa si pozorně prohlédla všechny pohyblivé i nepohyblivé detaily časodějného mechanismu na dveřích – kolečka, pružiny, děrované desky, háčky, vidlice a hodinové ručičky – až si v levém horním rohu všimla malého kolečka vykládaného kamínky, které vypadaly jako malinké rubíny. Vasilisu kolečko natolik zaujalo, že do něj opatrně zatlačila prstem. Kolečko zajelo dovnitř a vytvořilo dolík.

Dveře se s tichým cvaknutím odemkly a pootevřely se.

Pane jo! Vasilisa se spokojeně pouсмála: to je teda tajný mechanismus.

„Haló, jsi tu?“

Ale uvnitř nikdo nebyl. Sever si nejspíš jenom někam odskočil, když se spolehl na jediný zámek. Hrana dveří prozrazovala ales-

poň pět dalších zamykacích mechanismů. Vasilisa chvíli nerozhodně stála, nevěděla, co má udělat – počkat na bratra v chodbě, nebo raději vejít do pokoje? Nakonec se rozhodla pro to druhé, opřela se o stěnu hned vedle dveří a zvědavě se rozhlížela.

Místnost byla vymalovaná studenou bleděmodrou barvou. Na okně visely tmavomodré sametové závěsy a lehké tylové záclony. Na podlaze ležel měkký bílý koberec. Vlevo od okna se na zvláštním pódiu vyjímal pečlivě ustlaná postel s baldachýnem a vedle ní stála vysoká šatní skříň. Uprostřed pod nízkým lustrem byl stůl, zavalený všelijakým haraburdím, a v mezeře mezi okny stály dřevěné hodiny velikosti člověka. Vlevo od okna se nacházel krb s ozdobnou kovanou mříží, jakou měly všechny krby v domě.

Teď v něm dohořival oheň, Sever se očividně brzy vrátí. Nad krbovou římsou visel portrét krásné šedooké ženy s vlnitými rusými vlasy. Obraz upoutal Vasilisin pohled. Neznámá krasavice jí něčím připomínala Dejlu, sestra jen měla světlé, skoro bílé vlasy, jako otec. Že by to byla matka dvojčat?

Vasilisu zaplavila závist a mimoděk se posunula blíž ke dveřím. V jejím pokoji žádný obraz matky nevisí a otec by stěží souhlasil s tím, že v jednom z pokojů jeho zámku bude viset portrét Bílé královny. Možná že tuhle rusovlasou ženu otec miloval ze všech nejvíc. Vasilisa předtím neuvažovala o tom, proč má otec tolik dětí od různých žen. I když často myslela na to, jak snadno se rozloučil s Noelem a Erikem. Chlapci sice neměli časodějný dar, ale i tak... Takže kdyby Sever ani Dejla také neměli žádný dar, bez rozmyšlení by je opustil? Co by se v takovém případě stalo s ní, ani nechtěla vědět.

V krbu hlasitě zapraskalo poleno, jak se rozlomilo na dvě části, což Vasilisu probralo z neveselých úvah. Vždyť je v cizím pokoji! Jestli ji tu najdou, bude s ní amen. Pozorně se rozhlédla a doufala, že zahlédne letecké brýle, ale bohužel... Na stole byly poházené papíry svinuté do ruličky, pomačkané výkresy, několik

starých per a pravítek, a na kraji stála otevřená lahvička inkoustu s husím brkem. Vedle postele se válel obyčejný batoh, který vypadal jako školní, a dokonce příšerné chlupaté pantofle. Přes pootevřené dveře šatní skříně byl přehozený tmavomodrý šátek, zřejmě školní kravata.

Vasilisa se ještě jednou podívala na portrét ženy a zamířila ke dveřím s tím, že na bratra počká na chodbě, když vtom zaslechla jeho hlas.

„Otec mi koupí cokoliv,“ hlásal samolibě Sever. „Stačí, když ho požádám.“

„Cha, jen to zkus,“ ozvala se Markova ironická odpověď.

Jejich kroky se blížily a Vasilise ztuhla krev v žilách. Mechanicky přitáhla dveře k sobě a s tichým cvaknutím je zavřela. Pobíhala po pokoji jako myš zahnaná do klece a nenapadlo ji nic lepšího než vyskočit na parapet, zatáhnout do půli okna sametový závěs a schovat se za něj, stejně jako to udělala nejmíň stokrát v otcově domě, když se skrývala právě před nesnesitelným Severem.

Vasilise zběsile tlouklo srdce v hrudi, pro všechny případy zkusila pootevřít okno, ale nedařilo se jí to. Vrhla lítostivý pohled ke svému pokoji ve Východní věži, kam bylo odsud dobře vidět, a ztuhla, dokonce se bála i nadechnout.

To už se ale s cvaknutím otevřely dveře a vpustily oba chlapce dovnitř.

„K narozeninám budu chtít ještěra!“ pronesl hlasitě Sever, očividně pokračoval v jejich rozhovoru. „Uvidíš, že bude souhlasit.“

Sever se svalil na koberec vedle krbu, takže byl k sestře zády. Vasilisa dostala strach a místo aby vylezla zpoza závěsu a přijala svůj hořký osud, se ještě pevněji přitiskla ke stěně. Najednou si uvědomila, že se mohla zakrýt křídly a stát se neviditelnou! Ale už bylo pozdě.